

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Μ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19. — Τηλ. 227-689

1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1963

ΑΡΙΘ. 13

Α Σ Α Ν Α Ν Η Ψ Ω Μ Ε Ν

Διαπρεπής ξένος άτομικος ἐπιστήμων, γράφων προσφάτως, πιστοποιεῖ τὴν ἀύχμη-
ρότητα καὶ τὴν ἄπνοϊαν τῆς ἐποχῆς μας, καὶ
ἀποφαίνεται, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης παραμένει ἀ-
στήρικτος καὶ μετέωρος ἐν τῇ ὑπάρξει της.
Διατρέχει δέ, λόγῳ ἀνίας, ὡς λέγει, τὸν
ἔσχατον κίνδυνον παραλύσεως καὶ θανάτου,
συμπτώματα καὶ ἐκδηλώσεις τοῦ ὁποίου εἶναι
ἡ ὅλοεν ἀύξανομένη ἐγκληματικότης καὶ ὁ
ἀλκοολισμός. Ὡς ἀντιφάρμακον δὲ καὶ ὡς
ἀντίδοτον πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ἐκφυλίσεως τοῦ
ἀνθρωπίνου γένους συνιστᾷ ἀγωγὴν μόχθου,
καὶ συνεχῶς ἐργασίας, καὶ σκληραγωγῆσεως.

Οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ, ὅτι αἱ νέαι συνθήκαι
ζωῆς, τὰς ὁποίας ἐδημιούργησεν καὶ δημι-
ουργεῖ ὁ τεχνοκρατικὸς μας πολιτισμὸς φθεί-
ρουν τὴν ἱστορικὴν σάρκα καὶ ἀνατρέπουν
συνεχῶς τὴν παλαιὰν γνώριμον πλαστικότη-
τά της. Ὁ ἐντεινόμενος μηχανικὸς αὐτομα-
τισμὸς καὶ ἡ παγίδευσις τῆς πρωτοβουλίας
τῶν ἀτόμων προκαλοῦν τραύματα ψυχικὰ καὶ
κλονισμὸν εἰς τὸ νευρικὸν σύστημα. Καὶ ὑ-
πάρχει ἀναμφιβόλως ἀνία πολλή εἰς τὴν σύγ-
χρονον ζωὴν. Ἀπόδειξις δὲ τούτου εἶναι ἡ
ἐπιθυμία ἀλλαγῆς τοῦ περιβάλλοντος, τὴν ὁ-
ποίαν ὅλως ἰδιαιτέρως αἰσθάνονται οἱ κάτοικοι
τῶν κοσμοβριθῶν πόλεων. Οἱ μετακινούμενοι,
εἰς πᾶσαν διδομένην πρὸς τοῦτο εὐκαιρίαν,
γίνονται ὅλοεν καὶ πολυπληθέστεροι. Ἄλλ'
ὅτι ὁ μόχθος καὶ μόνον τῆς παραγωγικῆς ἐρ-
γασίας θὰ ἐπαναδώσῃ τὴν ψυχικὴν ὑγείαν εἰς
τὸν ἄνθρωπον ἀποτελεῖ πλάνην καὶ ἀναλή-
θειαν ἐπικίνδυνον, πᾶν ἄλλο ἢ συμβάλλουσαν

εἰς τὴν καλλιέργειαν ψυχικῆς εὐδίας καὶ εἰς
τὴν ἐξύψωσιν τῆς προσωπικότητος.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ πνεῦμά του καὶ ἡ
ἐλευθερία του. Καὶ ὁ κόσμος εἶναι τὸ πεδῖον
μάχης, ὅπου ὀφείλει οὗτος, ἀναπτύσσων συνε-
χῶς τὰς δημιουργικὰς του δυνάμεις, νὰ διευ-
ρύνῃ καὶ νὰ ἐξυψώσῃ τὸν πολιτισμὸν του, βε-
βαιῶν τὴν ἀξίαν του καὶ τὴν κυρίαρχον λαβὴν
του ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ κόσμου. Ἡ ἐργασία ἔχει
διὰ τοῦτο χαρακτῆρα ἱερόν. Καὶ ἀσκουμένη
ἐλευθέρως καὶ με ἐντιμότητα, εἰς οἰονδήποτε
τομέα, συντελεῖ εἰς τὴν πρόοδον καὶ εἰς τὴν
ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν μεταμόρφωσιν τοῦ
ἐργαζομένου. Πρὸς τοῦτο ὅμως δὲν πρέπει ν'
ἀποβαίνῃ μόχθος βαρὺς καὶ ὀδύνη καὶ κατα-
πίσεις, ἀλλὰ φῶς καὶ εὐλογία καὶ ἐξαγορα-
στικὴ καὶ λυτρωτικὴ δύναμις. Δὲν πρέπει νὰ
καταπονῆ ἄλλὰ νὰ ἐνισχύῃ καὶ νὰ ἐμβαθύνῃ
τὴν προσωπικότητα καὶ τὴν δημιουργικὴν
δύναμιν τοῦ ἀθρώπου.

Καὶ ἀλλοίμονον, ἀν ἡ πίστις δὲν δροσίζῃ
τὰ περίρρυτα ἀπὸ θρόμβους ἰδρωτὸς μέτωπα,
ὡς παραδείσιος αὔρα. Εὐτυχία δὲν εἶναι δυ-
νατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἐντὸς τῶν ἀκορέστων ὑλικῶν
ἱκανοποιήσεων καὶ ἐντὸς τῶν βιολογικῶν λει-
τουργιῶν, ποὺ μοιραίως εἶναι νόμοι φθορᾶς
καὶ θανάτου. Μόνον με τὴν ἀναζήτησιν τῆς
ἀληθείας, τῆς αἰωνίας τοῦ Χριστοῦ ἀλη-
θείας, ἐκφεύγει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν φρικτὴν
τῆς μονώσεώς του. Καὶ μόνον διὰ τῆς θρη-
σκευτικῆς ζωῆς διανοίγεται τὸ πνεῦμά του
εἰς κόσμους ἀνωτέρους, τροποποιεῖται ἡ ζωὴ
του, καὶ ἀποκαλύπτεται ἡ συγγενεία του με

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ Η ΟΡΘΗ ΘΕΣΙΣ ΑΥΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

'Εδόθη μοι πάντα ἐξουσία ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς
Πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ Ἔθνη.
(Ὁ Κύριος Ματθ. 28,18 ἔξ).

Τὸ ἀρχαιότερον Μαρτυρολόγιον τῆς Ἀνατολῆς ἀναφέρει ἑορτὴν τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου τὴν 28ην Δεκεμβρίου, ἐνῶ τὸ Ρωμαϊκὸν ἀναφέρει αὐτὴν τὴν 29ην Ἰουνίου, ἐν τέλει δὲ τῆς ἀναγραφῆς σημειοῖ τὸ ἔτος 258. Δὲν πρόκειται, ἄρα, περὶ τῆς ἐπετείου τοῦ μαρτυρίου αὐτῶν. Διότι ὁ διωγμὸς τοῦ Νέρωνος καὶ συνεπῶς καὶ ὁ μαρτυρικὸς θάνατος τοῦλάχιστον τοῦ Πέτρου ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν 20ην Ἰουλίου τοῦ ἔτους 64. Τὴν 29ην Ἰουνίου τοῦ ἔτους 258, ἐπὶ ἐπισκόπου Ρώμης Σίξτου τοῦ Β', ἐγένετο πιθανῶς ἡ μετακομιδὴ τῶν λειψάνων τῶν δύο Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου εἰς τὴν κατακόμβην τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ. Ἐν ἡ περιπτώσει ὁ Ἁπ. Παῦλος δὲν ἐμαρτύρησεν ἐπὶ τοῦ διωγμοῦ τοῦ Νέρωνος, τότε, κατὰ τὴν μετακομιδὴν, τὰ ὅσα αὐτοῦ συνεδέθησαν πρώτην φορὰν καὶ διὰ παντὸς μὲ τὰ ὅσα τοῦ Ἁπ. Πέτρου. Μετὰ τινὰς δεκαετηρίδας, ἡ ἑορτὴ τῆς μετακομιδῆς αὐτῶν ἐθεωρήθη ἑορτὴ τοῦ μαρτυρίου αὐτῶν. Ἦδη ὁ Ἁγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος († 407), ἐν τῇ 26ῃ ὁμιλίᾳ αὐτοῦ εἰς τὴν Β' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολὴν τοῦ Ἁπ. Παύλου, μᾶς ἀναφέρει, ὅτι μέγας καὶ βαθὺς ἐδεικνύετο σεβασμὸς παρὰ πάντων τῶν πιστῶν πρὸς τοὺς τάφους, ἐνθα ἀνεπαύοντο οἱ μακάριοι Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος καὶ πλῆθος χριστιανῶν μετέβαιναν εἰς προσκύνησιν αὐτῶν. Καὶ ἡ ἡλικία δὲ τῆς νηστείας τῶν Ἁγίων Ἀπο-

στόλων εἶναι ἀρχαιότερα τοῦ Βιβλίου τῶν Ἀποστολικῶν διατάξεων (Ε' 20), ἐνθα αὕτη μνημονεύεται. Ὅταν δὲ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι Νηστεία ἀγεται μόνον τὰς παραμονὰς τῶν μεγάλων Δεσποτικῶν Ἑορτῶν, οἷον Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, καὶ τῆς Θεομητορικῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, μετ' αὐτὰς δὲ καὶ τὴν μονοήμερον ἐκείνην τῆς Ἀποτομῆς τοῦ ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, εἰς μόνους τοὺς Πρωτοκορυφαίους Ἁγ. Ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον, κατανοοῦμεν, ὅποια τιμὴ ἀπεδίδετο ἀρχῆθεν, εἰς αὐτούς, ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἑορτὴ τῆς 29ης Ἰουνίου εἰσήχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κων/λεως τὴν πέμπτην ἑκατονταετηρίδα (484) (Θεοδώρου Ἀναγνώστου, Ἐκκλησ. Ἱστορία II, 16. M.P.G. 86, I, 189). Κατὰ τὴν 29ην Ἰουνίου ἐπανηγύριζε καὶ ὁ ἱστορικὸς Ναός, τὸν ὁποῖον ὁ Μέγας Ἰουστινιανὸς ἀνήγειρεν ἐν Κων/λει τῷ 519 (Προκ. Ἱστορ. I, 4,22,16), πρὸς τιμὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐπὶ τοῦ προγενεστέρου τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, τοῦ γνωστοῦ «Ἀποστολείου». Ὁ Ναὸς οὗτος ἀναφέρεται εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς 29ης Ἰουνίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, διότι ὁ Ἰουστινιανὸς δι' ἐπιστολῆς ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ρώμης λειψάνα αὐτῶν, ἡ δὲ ἐπιστολὴ φέρει τὴν ἡμερομηνίαν τῆς 29ας Ἰουνίου. (III Callendas Julias, Migne P. L. 63,475). Ἐκ τῆς Κων/λεως, μετεδόθη ἡ ἑορτὴ Πέτρου καὶ Παύλου τῆς 29ης Ἰουνίου, εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ ἐξέλιπεν ἡ προγενεστέρα τῆς

τὸν Θεόν. Ἄς τὸ ἐννοήσωμεν καλῶς. Εἴμεθα κατὰ τὴν ἐπίγειον αὐτὴν ζωὴν μας κυκλωμένοι ὑπὸ κόσμου ἀπείρου. Καὶ οὐδέποτε θὰ ὑπάρξωμεν εὐτυχεῖς, μὲ τὸ νὰ παραμένωμεν τυφλοὶ καὶ κωφοὶ ἀπέναντι τοῦ θείου μυστηρίου του.

Ἡ Ἑλλάς ἐπετέλεσε πάντοτε θαύματα πιστεύουσα. Μὲ τὸ μάννα καὶ μόνον τῆς πίστεως διετηρήθη μέσα εἰς τὴν ἔρημον τεσσάρων αἰώνων φοικτῆς δουλείας. Καὶ βαστάζουσα τὸν σταυρὸν τῆς διέσχισε τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν τοῦ μαρτυρίου τῆς. Τὸ καθαρῶτατον αὐτὸ ὄραμα τῆς ἱστορικῆς τῆς ζωῆς, ὅς μὴ φεύγη ποτὲ ἀπὸ τὴν αἴσθησιν οὐδενός.

Εἰς τοὺς καιροὺς μας ὅμως αὐτούς, καιροὺς στυγνῆς νοησιαρχίας καὶ ἀποπνικτικῆς

λογοκρατίας, ἡ ἀπιστία σύρεται καὶ ἐλίσσεται ὡς ὄφις περὶ ἡμᾶς. Καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος, πνεῦμα ἀτομισμοῦ, χρησιμοθηρίας καὶ ἐγωπαθείας, μᾶς περισφίγγει ὀλοὴν καὶ περισσότερο καὶ τρέφεται μὲ τοὺς χυμοὺς τῆς ζωῆς μας. Καὶ διατὶ νὰ τὸ κρύπτωμεν, ἡ νεότης μας κλονίζεται ἐπικινδύνως καὶ ἀποχαυνοῦται. Καὶ ὀρθότατα, θρησκευτικὸν περιοδικόν, ἐπισημαῖνον τὸν μέγαν κίνδυνον ἀνέγραψε προσφάτως, ὅτι «προξενοῦν κατάπληξιν, ὀργὴν καὶ μελαγχολίαν αἱ ἀνακοινώσεις τοῦ ὑγειονομικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Πειραιῶς περὶ τῶν ὀλεθρίων, ἀπὸ ἀπόφews σωματικῆς καὶ ψυχικῆς, ἐκτροπῶν τῶν μαθητῶν τῆς περιοχῆς αὐτῆς».

Ἄς ἀνανήψωμεν, διότι μετ' ὀλίγον ἕσως θὰ εἶναι ἀργά.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

28ης Δεκεμβρίου (Β. Στεφανίδου, 'Εκκλησ. 'Ιστορία, I, σελ. 289).

II. 'Η ἀρχαία, Μία 'Αγία Καθολική και 'Αποστολική 'Εκκλησία τῆς 'Ανατολῆς και τῆς Δύσεως, ἡ ἀδιαίρετος, ἐνώσασα τὰ τίμια ὀστᾶ ἀμφοτέρων τῶν Πρωτοκορυφαίων 'Αποστόλων Πέτρου και Παύλου, ἐν τῇ κατακόμβῃ τοῦ 'Αγίου Σεβαστιανοῦ τῆς Ρώμης, ἐτίμα ἀμφοτέρους τελείως ἰσοτίμως και ἀδιακρίτως. Μετὰ ὅμως τὴν — θείῳ πάντως δακτύλῳ — μεταφορὰν τῆς Πρωτεύουσας τοῦ Κράτους τῆς Οἰκουμένης, ὑπὸ τοῦ Μ. Κων/νου, εἰς τὸ 'Ανατολικὸν Βυζάντιον, τοῦθ' ὅπερ ἐπικράσαν βαθύτατα και δυσηρέστησε βαρῦτα τὴν Δύσιν, τὰ πράγματα ἤλλαξαν. Τὸ Ρωμαϊκὸν Πνεῦμα, ἐκζητήσαν τὴν ἱκανοποίησιν και ἐπικράτησίν του, κατέφυγεν εἰς τὴν ἔδραν και ὑπὸ τὴν τιάραν τοῦ 'Επισκόπου Ρώμης. Τότε ἀνεφάνη ἡ ἰδέα τῆς ἀρχαίας Ρωμαϊκῆς Κοσμοκρατορίας, μετενσαρκουμένη εἰς τὸ πρόσωπον ἐνὸς 'Επισκόπου και Πάπα Ρώμης, οὐχὶ πλέον ταπεινοῦ ἀποστολικοῦ, ἀλλὰ pontifex maximus, συνεχιστοῦ τῆς ἀπολύτου κοσμοκρατορικῆς μοναρχίας τῶν Ρωμαίων Καيسάρων και Αυτοκρατόρων, κεκρυμμένης ὑπὸ τὰ ἱερὰ ἐπισκοπικὰ ἄμφια, περιβεβλημένης θεϊοῦ δικαίου και ἡδρασμένης ἐπὶ ἀποστολικῆς... διαδοχῆς!!! Οὕτω λοιπὸν, κατὰ προκρούστειον μέθοδον, ἐπλάσθη ὁ μῦθος περὶ εἰκοσιπενταετοῦς ἐπισκοπεύσεως τοῦ 'Αποστόλου Πέτρου ἐν Ρώμῃ, ὡς πρώτου 'Ιδρυτοῦ και 'Επισκόπου τῆς 'Εκκλησίας αὐτῆς!!! Τὰ ἐπινοηθέντα Ψευδο-Κλημέντια μυθεύματα, στερούμενα πάσης ἱστορικῆς γνησιότητος και ἀντικειμενικότητος, κατεσκεύασαν και ἔστησαν εἰς τὸ μέσον μίαν οὐρανοκατέβατον καθέδραν τοῦ 'Αποστόλου Πέτρου, πεποικιλμένην μάλιστα ἀριστοτεχνικώτατα, διὰ πλήθους ἐπιζήλων προνομίων. Τὰ καινοφανῆ ταῦτα ἐπινοηθέντα προνόμια μετεβιβάζοντο κληρονομικῶς εἰς τοὺς ἐκάστοτε διαδόχους τοῦ 'Απ. Πέτρου, μετὰ τὴν μυστηριώδη μάλιστα δύναμιν νὰ αὐξάνωσι και περισσεύωσι, κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἐπιθυμίας τῶν Παπῶν και τὰς αὐτοκρατορικὰς δωρεάς!! 'Αλλ' ἀτυχῶς ἡ ἀλήθεια εἶναι πινακὴ και ἡ ἀσπλαχνος ἱστορικὴ ἀντικειμενικότης ἀποκαλύπτει ὅτι:

III. Πρῶτος ἰδρυτῆς τῆς 'Εκκλησίας τῆς Ρώμης δὲν εἶναι ὁ 'Απόστολος Πέτρος, ἀλλὰ μᾶλλον Χριστιανοὶ ἔμποροι 'Ιεροσολυμίται, 'Αντιοχεῖς και Μακεδόνες και αὐτὸς ὁ Χριστόκλητος 'Απόστολος τῶν 'Εθνῶν Παῦλος! 'Ο 'Απ. Πέτρος ἦτο ἐμπεπιστευμένος τὸν Εὐαγγελισμόν μόνον τῶν ἐκ τῆς περιτομῆς, οὐχὶ δὲ και τῶν 'Εθνῶν, διὰ τὰ ὁποῖα ἐξελέγη ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος! 'Υπὸ τῶν μεγίστων δὲ κορυφῶν τῆς 'Εκκλησιαστικῆς 'Ιστορίας τῆς σήμερον, ὡς ἱστορικὸν γεγονός ἀναγνωρίζεται μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ὁ Θεὸς Παῦλος ἔθηκε τὰς βάσεις τῆς 'Εκκλησίας τῆς Ρώμης. Κατὰ τὴν διετῆ ἱστορικῶς μεμαρτυρημένην πρώτην αὐτοῦ αὐτόθι παραμονήν.—'Αναγνωρίζεται βεβαίως, ὅτι ὁ 'Απ. Πέτρος, ἀχθεῖς, μικρὸν πρὸ τοῦ μαρτυρικοῦ του θανάτου (66-68), συνειργάσθη, κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἡμέρας, ἐν Ρώμῃ, μετὰ

τοῦ 'Απ. Παύλου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν μαρτυριῶν Κλήμεντος Ρώμης, (Α' Κορινθ.), Διονυσίου Κορίνθου (παρ' Εὐσεβ. 'Εκκλησ. 'Ιστορ. II, 25). Γαίου (ἐνθα ἀνωτ.), Εἰρηναίου (II, 1), Τερτυλλιανοῦ (Contr. Marcion), 'Ωριγένους (παρ' Εὐσεβ. III), Λακταντίου (De mart. persecut.), 'Ιερωνύμου (De viris illustr.). Καὶ κατ' αὐτοὺς ὅμως ἐπιτοὺς ρωμαϊκοὺς καταλόγους, στηριζομένους εἰς τὴν ὁμόφωνον μαρτυρίαν τῶν Εἰρηναίου, Εὐσεβίου, Ρουφίνου και τῶν 'Αποστολικῶν Διαταγῶν, πρῶτοι 'Επίσκοποι Ρώμης ἐχρημάτισαν οἱ Λῆνος († 68) και Κλήτος (78-89). 'Ο δὲ Κλήμης ἐχειροτονήθη περὶ τὸ 90!! Προσέτι τὸν μῦθον περὶ ἐπισκοπεύσεως εἰκοσιπενταετοῦς τοῦ 'Απ. Πέτρου ἐν Ρώμῃ, βλεπομεν διαλυόμενον, ἐν τῇ 'Αποστολικῇ Συνόδῳ τῶν 'Ιεροσολύμων, (48-50), ὅπου οὔτε νύξιν κάμει ὁ 'Απ. Πέτρος περὶ Ρώμης και Ρωμαίων, ἐάν, ὡς θέλουν οἱ Παπικοί, ἐπεσκόπευε τῆς Ρώμης ἀπὸ τοῦ 43 μέχρι περίπου τοῦ 68!!!

'Επίσης ὁ 'Απ. Παῦλος, γράφων τὴν πρὸς Ρωμαίους 'Επιστολήν, περὶ τὸ 58, ἐνῶ προσφέρει λεπτομερῶς εἰς διάφορα πρόσωπα ἐν Ρώμῃ τοὺς ἀσπασμούς του, οὔτε μνεῖαν ἀπλῆν κάμνει τοῦ 'Αποστ. Πέτρου, τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν παραλείπει ἐν ἄλλῃ περιπτώσει νὰ ὀνομάσῃ στῦλον τῆς 'Εκκλησίας 'Ιεροσολύμων!!! Διατί, ἐάν κατὰ τὸ 58 ὁ 'Απόστ. Πέτρος εὐρίσκετο ἐν Ρώμῃ, ὡς πρῶτος δῆθεν 'Επίσκοπος αὐτῆς, γράφων τὴν πρὸς Ρωμαίους 'Επιστολήν του ὁ 'Απ. Παῦλος δὲν θὰ ἠσπάζετο αὐτόν, και ἐν ἀρχῇ μάλιστα τῆς 'Επιστολῆς, και δὲν θὰ προσεφώνει δι' ἰδιαιτέρων λόγων τιμῆς και ἀγάπης;;; 'Ὡστε οὔτε τὸ 48-50, οὔτε τὸ 58 εὐρίσκετο ὁ 'Απ. Πέτρος εἰς Ρώμην, ὥστε νὰ συμπληροῦνται τὰ 25 ἔτη τῆς ἐπισκοπῆς αὐτοῦ, ὡς θέλουσι τὰ σχετικὰ τῶν παπικῶν ἐπινοήματα!!!

'Αλλ' οἱ παπικοί δυστυχῶς δὲν περιορίσθησαν εἰς τὴν πλάσιν ἀγνώστου εἰς τὴν ἀρχαίαν 'Εκκλησίαν τετάρτου βαθμοῦ ὑπερεπισκοπικοῦ, τοῦ Παπικοῦ, και τὴν ἐπινοήσιν προνομίων ἐξουσίας, ἐπὶ τῶν λοιπῶν 'Επισκόπων τῆς Οἰκουμένης, ἀδιανοήτου ὅλων διὰ τοὺς 'Αποστόλους, διὰ χονδροειδοῦς και παραλόγου παρερμηνείας τοῦ γνωστοῦ πολυπαθοῦς χωρίου τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου: «Σὺ εἶ Πέτρος, και ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν 'Εκκλησίαν και πύλαι ἕξου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (16, 18)!

— ('Ὡς γνωστόν, πέτρα ἐνταῦθα δὲν νοεῖται τὸ πρόσωπον ἐνὸς ἀσθενοῦς ἀνθρώπου, ὡς ὁ Πέτρος, πεσόντος εἰς ἄρνησιν και ἀναθεματισμόν τοῦ Χριστοῦ, και διὰ τῆς μετανόιας ἀποκατασταθέντος εἰς τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα, ἐκ τοῦ ὁποῖου εἶχεν ἐκπέσει! Πέτρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας, μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων, θὰ ἐστηρίζετο ἡ 'Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ πίστις εἰς τὴν θεότητα τοῦ Σωτήρος 'Ιησοῦ, ὅπερ καταντᾶ νὰ σημαίνῃ ὅτι Βράχος ἀμετακίνητος και ἀκατάλυτος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου θὰ στηρίζεται αἰωνίως ἡ 'Εκκλησία, εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ Θεάνθρωπος

Ἰησοῦ Χριστός) — Ἐν τῇ προσπάθειά των νὰ ἐδραιώσωσι τὰς ἀντεκκλησιαστικὰς κοσμικὰς των ἀξιώσεις, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ συμπαθεστάτου διὰ τὴν πτώσιν καὶ ἀνάστασιν αὐτοῦ Ἄπ. Πέτρου, οἱ Παπικὸι βαθμηδὸν καὶ ἐντέχνως ἐχώρισαν τὸν Πέτρον τοῦ Παύλου! Καὶ ἀνυψώσαντες τὸν Πέτρον εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπεραποστόλου καὶ προέδρου καὶ διευθυντοῦ τῶν Ἀποστόλων, ἀπεψίλωσαν καὶ ἀπεγύμνωσαν τὸν Παῦλον τῆς ἀρχικῆς, ἀπολύτως ἴσης πρὸς τὸν Πέτρον, τιμῆς καὶ θέσεως! Καὶ δυστυχῶς ἐφθασαν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἀμφισβητοῦν τὴν πλήρη ἀποστολικότητα τοῦ Ἄπ. Παύλου, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν ἀνῆκεν εἰς τοὺς δώδεκα, καὶ νὰ θεωροῦν αὐτὸν ἐν περιορισμένῃ ἐννοίᾳ Ἀπόστολον, ὡς οἱ Γερμανοὶ π.χ. θεωροῦν Ἀπόστολὸν των τὸν Ἄγ. Βονιφάτιον καὶ οἱ Σλαῦοι τοὺς Θεσσαλονικεῖς ἀδελφούς Κύριλλον καὶ Μεθόδιον!!! Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀποτελῶν τὴν συνισταμένην τῆς παραδόσεως καὶ τοῦ πνεύματος τῆς ἀδιαίρετου Ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ἔλεγεν ὅτι γράφειν καὶ λέγειν περὶ τοῦ θείου Παύλου, τοῦ «Πρώτου μετὰ τὸν Ἐνα», «οὐδὲν ἕτερον ἐστὶν ἢ πέλαγος ἀναμετρεῖν»! Διότι ὁ θεὸς Παῦλος ὑπὲρ πάντας ἀνεξαίρετους τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἰησοῦ ἐκοπίασε καὶ δι' ἰδρώτων καὶ αἱμάτων ἔσπειρε τὸ Εὐαγγέλιον, ἀπὸ Ἱεροσολύμων ἀκύκλω μέχρι Ἰλλυρικοῦ» καὶ Εὐρώπης, καὶ ἀνήγγειλε τὸ μοναδικὸν σωτήριον ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ εἰς πλῆθος Ἐθνῶν, καὶ καταστήσας τὸν Χριστιανισμὸν Παγκόσμιον καὶ Καθολικὴν Πίστιν, ἠγματοῦσε τὰ ἔθνη εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀσπίλου νύμφης τοῦ Ἰησοῦ Ἐκκλησίας!!! Καὶ τολμοῦν δυστυχῶς καὶ σήμερον νὰ λέγουν καὶ νὰ γράφουν (Christliche Religion — ἐν Fischer-Lexicon 1957, σελ. 18 τοῦ Ἰησοῦτου Oskar Simmel) ταῦτα, μὴ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι: ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ βροντοφωνήσας, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, τὸ ἀποφασιστικὸν ἐκεῖνο καὶ λίαν παρήγορον «Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς Γῆς», ὡς ἀποκατέστησε τὸν ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας κληθέντα καὶ ἐργασθέντα ἐν τῷ ἀμπελῶνι Του Πέτρου, καὶ ὁμοῦς ἐκπεσόντα τοῦ ἀποστολικοῦ ἀξιώματος καὶ χαρίσματος, εἶχεν ὅλην τὴν ἐξουσίαν νὰ καλέσῃ τὸν μέγιστον τῶν ἐχθρῶν καὶ πολεμίων Του Σαῦλον, τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, καὶ νὰ ἀποδείξῃ αὐτὸν ἰσότιμον καὶ ἐφάμιλλον τοῦ Πέτρου Ἀπόστολόν Του, ἔχοντα μάλιστα ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ ὅτι, μετὰ τὴν θαυμασίαν ἐκείνην κλησίαν του, παρὰ τὴν Δαμασκόν, οὐδέποτε δειλιάσας ἠρνήθη ἢ ἐπρόδωσεν ἢ ἐξώμοσε τὸν καλέσαντα αὐτὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν!!! Ἄπ' ἐναντίας, οὐδὲν λειπόμενος ὁ Ἄπ. Παῦλος τῶν ἄλλων Ἀποστόλων εἰς χαρίσματα καὶ πάντα ὅσα ἐκεῖνοι παρέλαβον καὶ αὐτὸς ἀμέσως ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου παραλαβῶν», ἅπαντας εἰς ἀγῶνας καὶ

κόπους καὶ θυσίας ὑπερεφάλαγγισε!!!

Ἐπὲρ πάντας, τὴν ὑπὲρ τῆς ἀφόγου καὶ ἀπροσκόπτου τοῦ Εὐαγγελίου διαδόσεως συγκινητικωτάτην αὐτοπάρρησιν καὶ αὐτοθυσίαν ἐπέδειξεν! Ὑψηλότερον, βαθύτερον καὶ πλατύτερον πάντων τῶν Ἀποστόλων ἐθεολόγησε! Καὶ διὰ τῆς θαυμασίας, ἐν τῷ μαρτυρικῷ θανάτῳ του, καρτερίας, τὴν ἀποστολικότητά του πανηγυρικῶς ἐσφράγισε! Ἡ σκόπιμος μείωσις καὶ τρόπον τινὰ ὑποβίβασις τοῦ Ἄπ. Παύλου, ὑπὸ τῶν παπικῶν, ἐδημιούργησε, παρὰ τοῖς γνησίοις τούτων δημιουργήμασι καὶ γεννήμασι Προτεστάνταις, κατ' ἀντίθεσιν, τὴν ὑπερύψωσιν εἰς τὸν ἀπόλυτον βαθμὸν τοῦ Ἄπ. Παύλου, ἐπὶ μείωσει τοῦ Πρωτοκορυφαίου Ἄπ. Πέτρου! Τοῦ Ἄπ. Παύλου ἢ πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολὴ καταχρηστικῶς καὶ μονοπλευρῶς ἐξελήφθη, ὑπὸ τῶν Προτεστάντων, ὡς δικαιολογούσα τὰς πεπλανημένας περὶ δωρεάν καὶ ἐκ πίστεως μόνης σωτηρίας καινοφώνους δοξασίας των καὶ τὴν ἀδικαιολόγητον καὶ ἀντεκκλησιαστικὴν ὑποτίμησιν καὶ παραγκωνισμὸν τοῦ ἑτέρου τῶν Πρωτοκορυφαίων στύλων τῆς Ἐκκλησίας Πέτρου, ὡς προκειμένου δῆθεν περισσότερον εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ἐβραϊκοῦ Νόμου ἢ εἰς τὸ τῆς Εὐαγγελικῆς Χάριτος!!!

IV. Ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία τὴν βασιλικὴν, ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἀρχαίας παραδόσεως, πορευομένη ὁδόν, οὕτω τοποθετεῖ τοὺς Ἁγίους Πρωτοκορυφαίους Πέτρον καὶ Παῦλον καὶ οὕτω φρονεῖ περὶ αὐτῶν:

Μεγίστη ἢ θέσις τοῦ Πέτρου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ! Ἄνυπολογίστου σημασίας ἢ συμβολὴ τοῦ Παύλου ἐν τῇ τῶν Ἐθνῶν σωτηρίᾳ! Οὐδεὶς, ὀρθόδοξα φρονῶν καὶ δίκαια κρίνων, δύναται συγκρίνων νὰ θέσῃ τὸν ἕνα ὑψηλότερον τοῦ ἄλλου καὶ τάνάπαυιν! Διότι θὰ ἀδικήσῃ καὶ θὰ λυπήσῃ τὸν Θεόν! Ἀμφότεροι ἴστανται εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος ἀνέκαθεν ἐν τῇ συνειδήσει τῆς Μιᾶς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἥτις ἀρχῆθεν καὶ τὰ ἅγια αὐτῶν λείψανα ἐνώσασα ἀμφοτέρους ἐορτάζει καὶ τιμᾷ. Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος, οἱ δύο πρωτοκορυφαῖοι καὶ πρωτόθρονοι, ὡς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους κοπιᾶσαντες, ἀποτελοῦσι, κατὰ τὴν προσφυστάτην ἔκφρασιν τῆς ἀγιωτάτης καὶ δικαιοτάτης Μητρὸς Ἐκκλησίας, τὰς δύο «τῆς Θεογνωσίας πτέρυγας», τὰς δύο «χεῖρας τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Χάριτος», τοὺς δύο «πόδας τῆς ἀληθείας τοῦ κηρύγματος», τὰ δύο τοῦ «Σταυροῦ Κέρατα, δι' ὧν δαιμόνων ὄφρυν Χριστὸς καταβέβληκε»!!! Ἡ θεόπνευστος ὁμολογία τοῦ Πέτρου «Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ζῶντος» (Ματθ. 16, 18), ἀπετέλεσε τὸν ἄσειστον βράχον, ἐφ' οὗ ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ὠκοδόμησε τὴν Ἀγιωτάτην Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν! Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπερφυῆς καὶ ἀνθρωπίνως ἀνεξήγητος τοῦ Παύλου (Σαύλου) ἐπιστροφὴ ἀπετέλεσε τὴν πανηγυρικωτέραν καὶ βεβαιωτέραν ἀπόδειξιν τῆς τοῦ Κυρίου Ἰη-

Ν Α Ϊ Κ Α

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ*

5. "Άγιος Νικόλαος Νεκροταφείου Δήμου Ζωγράφου. (6 Δεκεμβρίου).

Χρονολογία άνεγέρσεως: 'Ανηγέρθη από του μηνός Αύγουστου 1939 μέχρι τής 29 Μαρτίου 1940, δαπάναις τής εκ Καλαβρύτων προερχομένης οικογενείας Κ. Ζωγράφου, έξ ου και ή όνομασία τής περιοχής. Τò σχέδιον του ήεροϋ ναοϋ έξεπόνησεν ό άρχιτέκτων Κυριακός.

Τά έγκαίνια έτελέσθησαν τή 20 'Ιουλίου 1941 υπό του Βοηθοϋ 'Επισκόπου Ταλαντίου Παυτελεήμονος (νϋν Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης).

'Ιερά λείψανα: Δέν κέκτηται.

6. 'Αγία Μαρίνα Νεκροταφείου Δήμου 'Ηλιουπόλεως. (17 'Ιουλίου).

Χρονολογία άνεγέρσεως: 'Ανηγέρθη έν έτει 1945.

Τά έγκαίνια δέν έτελέσθησαν.

'Ιερά λείψανα: Δέν κέκτηται.

* Συνέχεια εκ τής σελ. 272 του προηγούμενου τεϋχους.

σοϋ Χριστοϋ 'Αναστάσεως, ήτις άποτελεϊ τò κέντρον τής Πίστεως και τής Ζωής τής Χριστιανικής 'Εκκλησίας.

Διά του ένθέου κηρύγματος του Πέτρου, κατά την ήμέραν τής Πεντηκοστής, άπηρτίσθη ή πρώτη Χριστιανική 'Εκκλησία! Διά του φλογεροϋ κηρύγματος του Παϋλου, έπεξετάθη Αϋτη και έπεκράτησεν (από 'Ιερουσαλήμ και κύκλω μέχρι του 'Ιλλυρικοϋ) (Ρωμ. ιε', 19), ώστε και ήμεϊς οί 'Αθηναίοι και ή 'Ελλάς πάσα, νά καυχώμεθα, ότι Διδάσκαλος και 'Ιδρυτής τής 'Εκκλησίας ήμων ύπάρχει ό θεϊος τών 'Εθνών 'Απ. Παϋλος! 'Ανέστησεν εκ νεκρών την Ταβιθά ό Πέτρος (Πρξ. θ' 36-43)! 'Αλλά και ό Παϋλος τον Εϋτυχον (Πρξ. κ' 9 κ. έξ.)! 'Αποκαλύψεις έλαβεν ό Παϋλος και μέχρι τρίτου Οϋρανοϋ ήρπάγη! 'Αλλά και ό Πέτρος δέν ύστέρησεν, έν ταϊς όπτασίαις, και άποκαλυπτικώς περι τής εις 'Αδου καθόδου του Ζωοδότου Χριστοϋ έθεολόγησεν (Α' Πέτρ. γ', 19)! 'Εσφάγη, διά την άγάπην του Χριστοϋ, ό θεϊος Παϋλος! 'Εσταυρώθη, διά την ιδίαν άγάπην του 'Εσταυ-

7. "Άγιος Γεώργιος Νεκροταφείου Δήμου Καισαριανής. (23 'Απριλίου).

Χρονολογία άνεγέρσεως: 'Ανηγέρθη έν έτει 1937 επί Δημάρχου Γεωργίου Κυπραίου.

Τά έγκαίνια δέν έτελέσθησαν.

'Ιερά λείψανα: Δέν κέκτηται.

8. "Άγιοι Θεόδωροι Νεκροταφείου Δήμου Καλλιθέας. (Σάββατον Α' 'Εβδομάδος τών Νηστειών).

Χρονολογία άνεγέρσεως: 'Ανηγέρθη έν έτει 1943, δαπάνη του Δήμου Καλλιθέας.

Τά έγκαίνια δέν έτελέσθησαν.

'Ιερά λείψανα Δέν κέκτηται.

9. Παμμέγιστοι Ταξιάρχαι Νεκροταφείου Δήμου 'Αγίου Δημητρίου—Μπραχαμίου. (8 Νοεμβρίου).

Χρονολογία άνεγέρσεως. 'Ανηγέρθη έν έτει 1888.

Περι τών έγκαινίων του ήεροϋ τούτου ναοϋ δέν ύπάρχει συγκεκριμένη πληροφορία.

ρωμένου Διδασκάλου και Σωτήρος, ό θεομακάριστος Πέτρος!

Δι' ό, πάντες οί πιστοί εύγνωμόνας και εύλαβώς τους μεγάλους ήμων Διδασκάλους, τους τής σωτηρίας ήμων αίτίους, τους φωστήρας τους πολυφώτους τής Πίστεως ήμων, τους Πρωτοκορυφαίους Πέτρον και Παϋλον (τους διηρημένους τοϊς σώμασι και ήνωμένους τῷ Πνεύματι), σνν άπάση τή θεία τών 'Αποστόλων χορεία εύφημήσωμεν λέγοντες: Χαϊρε Πέτρε 'Απόστολε, και γνήσιε φίλε του Σοϋ Διδασκάλου Χριστοϋ, του Θεοϋ ήμων. Χαϊρε Παϋλε παμφίλτατε και κήρυξ τής Πίστεως και Διδάσκαλε τής Οϊκουμένης. 'Ως έχον παρρησιάν ζεϋγος άγιόλεκτον, Χριστόν τον Θεόν ήμων ίκετεύσατε, σωθῆναι τās ψυχάς ήμων. 'Αμήν.

† Αρχιμ. ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ Πτ. Θ.Φ.

Διητής τής Θρησκευτικής 'Υπηρεσίας Γ.Ε.Α.

'Ιερά λείψανα: Δέν κέκτηται.

10. 'Αγία Μαρίνα Νεκροταφείου Δήμου Περιστερίου. (17 'Ιουλίου).

Χρονολογία άνεγέρσεως: 'Ανηγέρθη πρό του έτους 1934, κατά τὸ ὅποῖον ἰδρύθη ὁ Δῆμος Περιστερίου. Τὸ Νεκροταφεῖον τοῦτο διεδέχθη τὸ ἐν ἔτει 1928 καταργηθὲν Νεκροταφεῖον τοῦ 'Αγίου 'Αντωνίου Περιστερίου, τοῦ ἱεροῦ τούτου ναοῦ, ἐν ἔτει 1925, γενομένου ἐνοριακοῦ, ὡς ἐσημειώθη ἀνωτέρω εἰς τὸ οἰκεῖον μέρος. [Βλέπε ἀνωτέρω ἀριθμὸν ναοῦ 13, καὶ τὴν Προσθήκην ἐν ἀριθμῷ 13].

Περὶ τῶν ἐγκαϊνίων τοῦ ἱεροῦ τούτου ναοῦ δὲν ὑπάρχει συγκεκριμένη πληροφορία.

'Ιερά λείψανα: Δέν κέκτηται.

Σημειωτέον, ὅτι ἐξῶθεν τοῦ χώρου τοῦ Νεκροταφείου ὑπάρχει ἱερὸς ναὸς τιμῶμενος ἐπ' ὀνόματι τοῦ 'Αγίου Βασιλείου, ἐξ οὗ καὶ ἡ συνονομασία τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ὡς ναοῦ τῆς 'Αγίας Μαρίνης καὶ τοῦ 'Αγίου Βασιλείου.

11. Παμμέγιστοι Ταξιάρχαι Νεκροταφείου Δήμου Νέας Σμύρνης. (8 Νοεμβρίου).

Χρονολογία άνεγέρσεως. 'Ανηγέρθη ἐν ἔτει 1951, δαπάνη τοῦ Δήμου Νέας Σμύρνης, ἐπὶ Δημάρχου 'Αθανασίου Καρύλλου.

Τὰ ἐγκαϊνία ἐτελέσθησαν τῇ 4 Νοεμβρίου 1951 ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου 'Αργυροκάστρου Παντελεήμονος.

'Ιερά λείψανα: Δέν κέκτηται.

12. 'Αγιος Πέτρος Νεκροταφείου Δήμου Παλαιοῦ Φαλήρου. (29 'Ιουνίου).

Χρονολογία άνεγέρσεως: Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 1639 ἐγγράφου τῆς 25 Σεπτεμβρίου 1962 τῆς 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν ἐχορηγήθη ἡ ἄδεια εἰς τὸν Δῆμον Παλαιοῦ Φαλήρου τῆς άνεγέρσεως ἱεροῦ ναοῦ ἐν τῷ Νεκροταφείῳ τοῦ Δήμου τούτου. 'Ο θεμέλιος λίθος ἐτέθη τῇ 16 Μαρτίου 1963 αἱ δὲ ἐργασίαι ἀποπερατώσεως αὐτοῦ συνεχίζονται εἰσέτι. 'Ο άνεγειρόμενος ἱερὸς ναὸς θὰ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τοῦ 'Αγίου 'Αποστόλου Πέτρου, ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ πρώτου ἐνταφιασθέντος ἐν τῷ Νεκροταφείῳ τούτῳ Πέτρου Χατζημάλη. 'Ανεγίρεται δαπάνη τοῦ Δήμου Παλαιοῦ Φαλήρου καὶ τινῶν ἄλλων δωρητῶν, Δημαρχοῦντος τοῦ Νικολάου Ψαρράκη. 'Εντὸς τοῦ ἔτους θὰ τεθῆ εἰς χρῆσιν λειτουργικὴν.

13. Παμμέγιστοι Ταξιάρχαι Νεκροταφείου Δήμου Νέας Φιλαδελφείας—«Κόκκινος Μύλος». (8 Νοεμβρίου).

Χρονολογία άνεγέρσεως: 'Ανηγέρθη ἐν ἔτει 1949.

Τὰ ἐγκαϊνία δὲν ἐτελέσθησαν.

'Ιερά λείψανα: Δέν κέκτηται.

14. 'Αγιος Γεώργιος Νεκροταφείου Δήμου Χαϊδαρίου. (23 'Απριλίου).

Χρονολογία άνεγέρσεως: Εἶναι κτίσμα μεσαιωνικόν, ἀμικρὰ (4.50 X 10.10) καμαροσκέπαστος βασιλικὴ μετὰ νάρθηκος, καταλήγουσα εἰς ἡμικυκλικὴν ἀψίδα ἱεροῦ). Λέγεται ὅτι ἦτο παρεκκλήσιον τῆς 'Ιερᾶς Μονῆς τοῦ Δαφνίου.

Περὶ τῶν ἐγκαϊνίων τοῦ ἱεροῦ τούτου ναοῦ δὲν ὑπάρχει συγκεκριμένη πληροφορία.

'Ιερά λείψανα: Δέν κέκτηται.

(Βλέπε: 'Αναστασίου 'Ορλάνδου «Μεσαιωνικὰ μνημεῖα τῆς πεδιάδος τῶν 'Αθηνῶν καὶ τῶν κλιτύων 'Υμηττοῦ—Πεντελικῶ—Πάρθηνος καὶ Αἰγάλεω», 'Αθῆναι 1933, σελ. 216). *

Β'. 'Εν τοῖς περιχώροις 'Αττικῆς.

15. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Νεκροταφείου Κοινότητος 'Αγίων 'Αναργύρων 'Αττικῆς. (15 Αὐγούστου).

Χρονολογία άνεγέρσεως. 'Ανηγέρθη ἐν ἔτει 1948.

Τὰ ἐγκαϊνία δὲν ἐτελέσθησαν.

'Ιερά λείψανα: Δέν κέκτηται.

16. 'Αγιοι Πάντες Νεκροταφείου Κοινότητος Βάρης. (Κυριακὴ τῶν 'Αγίων Πάντων).

Χρονολογία άνεγέρσεως. 'Ακαθόριστος. Πρόκειται περὶ πεπαλαιωμένου ἐκκλησιδίου.

Περὶ τῶν ἐγκαϊνίων τοῦ ἱεροῦ τούτου ναοῦ δὲν ὑπάρχει συγκεκριμένη πληροφορία.

'Ιερά λείψανα: Δέν κέκτηται.

* Σημειωτέον, ὅτι οἱ ἀποθησκόντες Χριστιανοὶ τῆς περιοχῆς τοῦ Δήμου Νέας 'Ιωνίας ἐνταφιάζονται συνήθως εἰς τὸ Νεκροταφεῖον Κουκουβαούνων (Μεταμορφώσεως), ὁ ἱερὸς ναὸς τοῦ ὁποῖου τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῶν 'Αγίων Θεοδώρων, ἀνήκει δὲ εἰς τὴν 'Ιερὰν Μητρόπολιν 'Αττικῆς καὶ Μεγαρίδος.

17. "Άγιος Γεώργιος Νεκροταφείου Δήμου Γλυφάδας. (23 'Απριλίου).

Χρονολογία άνεγέρσεως: 'Ανηγέρθη πρό τριακονταετίας.

Τά έγκαινία δέν έτελέσθησαν.

'Ιερά λείψανα: Δέν κέκτηται.

18. "Άγιος Νικόλαος Νεκροταφείου 'Ιεράς Μονής Πεντέλης. (6 Δεκεμβρίου).

Χρονολογία άνεγέρσεως: 'Ακαθόριστος.

Περί τών έγκαινίων του ίεροϋ τούτου ναοϋ δέν ύπάρχει συγκεκριμένη πληροφορία.

'Ιερά λείψανα: Δέν κέκτηται.

Τò ως άνω Νεκροταφείον χρησιμοποιεΐται προσωρινώς διά τήν ταφήν οϋχι μόνον τών άποθνησκόντων πατέρων τής 'Ιεράς Μονής τής Πεντέλης, αλλά και διά τήν ταφήν τών άποθνησκόντων κατοίκων τών Κοινοτήτων Παλαιᾶς και Νέας Πεντέλης.

19. "Άγιος Κυριακός ó άναχωρητής Νεκροταφείου Σουρμένων Κοινότητας 'Ελληνικού. (29 Σεπτεμβρίου).

Χρονολογία άνεγέρσεως. 'Εθεμελιώθη τῆ 1 Φεβρουαρίου 1963 υπό τών ιερέων Νικολάου Βαληνδρά και Σωκράτους Σταματάτου, 'Εφημερίων του παρακειμένου ένοριακοϋ ίεροϋ ναοϋ τής Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Σουρμένων. Αί έργασίαι άποπερατώσεως συνεχίζονται και έντός του έτους θά τεθῆ εις χρῆσιν λειτουργικήν. Διά τήν άνέγερσιν αϋτου δαπανᾷ ἡ 'Ελένη Δ. Κυριακίδου, ἥτις και καθώρισε τήν όνομασίαν του ίεροϋ τούτου ναοϋ εις μνήμην του άποβιώσαντος πατρòς αϋτῆς Κυριακοϋ ιερέως.

Γ'. Κοιμητήρια άνευ ιερόν ναών.

1. Κοινότητα 'Αργυρουπόλεως.
2. Κοινότητα Βούλας. Πρόκειται να μεταφερθῆ εις τήν θέσιν Λυκόρρεμα.
3. Δήμου Παλαιοϋ 'Ηρακλείου.
4. Κοινότητα 'Αγίας Παρασκευῆς 'Αττικής.
5. Δήμου Χαλανδρίου.

Ε'. ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

ΚΑΤΑ ΠΕΡΙΟΧΑΣ

Είς τò τέλος τών «Ναϊκών τής 'Ιεράς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνών» έκρινα χρήσιμον να καταχωρίσω τούς 'Ενοριακοϋς ναοϋς τής 'Ιεράς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνών κατὰ τοπικάς περιοχάς αλφαβητικώς, και δῆ πρώτον μέν τούς ιεροϋς ναοϋς τών 'Αθηνών και τής Νέας 'Ιωνίας, δεύτερον δέ τούς τών περιχώρων.

Χρήσιμα βοηθήματα διά τήν προέλευσιν τών όνομασιών τών διαφόρων περιοχών είναι, πλην τών 'Εγκυκλοπαιδικών λεξικών, τὰ εις τήν 'Ιστορίαν τών 'Αθηνών και τὰ μνημεία αϋτών άφορώντα έργα του Δημητρίου Γρ. Καμπούρογλου, τὰ 'Αττικά ἢ περί Δήμων 'Αττικῆς έν οἷς και περί τινων μερών του "Αστεως" του Διονυσίου Σουρμελή ('Αθήναι 1854), και τὰ «Τοπωνυμικά τών 'Αθηνών — 'Οδοί — Πλατεΐαι — Τοπωνυμιαί» του Κώστα Η. Μπίρη ('Αθήναι 1945).

Τò Εϋρετήριον τών ιερόν ναών κατὰ περιοχάς έχει ως άκολουθòς:

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ

Περιοχή Αιγάλεω.

1. "Άγιος Κωνσταντῖνος.
2. Παναγία 'Ελεούσα.
3. "Άγιος Σπυρίδων.
4. 'Υψωσις του Τιμίου Σταυροϋ.
5. 'Ανάστασις του Κυρίου Γ' Νεκροταφείου Δήμου 'Αθηναίων.
6. Παμμέγιστοι 'Ταξιάρχαι Γ' Νεκροταφείου Δήμου 'Αθηναίων (2ος ναός).

Περιοχή όδοϋ Αιόλου.

1. 'Αγία Ειρήνη.
2. Κοίμησις τής Θεοτόκου Χρυσοκαστριωτίσσης.
3. Κοίμησις τής Θεοτόκου Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περιοχή όδοϋ 'Ακαδημίας.

1. Ζωοδόχος Πηγῆ.

Περιοχή 'Ακαδημίας Πλάτωνος.

1. "Άγιος Γεώργιος.
2. "Άγιος Τρύφων.

Περιοχή 'Αμπελοκήπων.

1. "Άγιος Δημήτριος.

2. 'Αγιος Θωμάς.
3. 'Αγία Τριάς.

Περιοχή 'Αμφιθέας.

1. 'Αγιοι 'Ανάργυροι.
2. 'Αγία Κυριακή.

Περιοχή 'Αρεως.

1. 'Αγιος 'Ελευθέριος.
2. 'Αγιος Στυλιανός Γκύζη.

Περιοχή οδοῦ 'Αχαρνῶν.

1. 'Αγιος Παντελεήμων.

Περιοχή Βοτανικοῦ.

1. Προφήτης Δανιήλ.
2. 'Αγία Μαρκέλλα.
3. 'Αγιος Πολύκαρπος.
4. 'Αγιος Σάββας.

Περιοχή Βύρωνος.

1. 'Αγιος Δημήτριος Νέας 'Ελβετίας.
2. Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος.
3. 'Αγία Τριάς.
4. Παμμέγιστοι Ταξιάρχαι Νεκροταφείου Δήμου Βύρωνος.

Περιοχή Γαλατσίου.

1. 'Αγία Γλυκερία.

Περιοχή Γαργαρέτας.

1. 'Αγιος 'Ιωάννης.

Περιοχή Γούβας.

1. 'Αγιος 'Αρτέμιος.

Περιοχή Δάφνης.

1. 'Αγία Βαρβάρα
2. Ζωοδόχος Πηγή.

Περιοχή Ζωγράφου.

1. 'Αγιος Θεράπων.
2. 'Αγιος Νικόλαος Νεκροταφείου Δήμου Ζωγράφου.

Περιοχή 'Ηλιούπόλεως.

1. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.
2. 'Αγιος Κωνσταντῖνος.
3. 'Αγία Μαρίνα.
4. 'Αγία Μαρίνα Νεκροταφείου Δήμου 'Ηλιού-πόλεως.

Περιοχή Θησείου.

1. 'Αγιος 'Αθανάσιος.
2. 'Αγιοι 'Ασώματοι.
3. 'Αγία Μαρίνα.
4. 'Αγιος Φίλιππος — Παναγία Βλασσαροῦ.

Περιοχή 'Ιλισίων καὶ 'Ιλισοῦ.

1. 'Αγιος Γεράσιμος.
2. 'Αγιος Χαράλαμπος.
3. 'Αγιος Παντελεήμων.
4. 'Αγία Φωτεινή.
5. 'Αγιοι Θεόδωροι Α' Νεκροταφείου Δήμου 'Αθηναίων.
6. 'Αγιος Λάζαρος Α' Νεκροταφείου Δήμου 'Αθηναίων (2ος ναός).

Περιοχή Νέας 'Ιωνίας.

1. 'Αγιοι 'Ανάργυροι.
2. 'Αγία 'Αναστασία Περισσοῦ.
3. 'Αγιος Γεώργιος 'Ελευθερουπόλεως.
4. 'Αγιος Εὐστάθιος Νεαπόλεως.
5. Ζωοδόχος Πηγή Καλογραΐζης.
6. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου 'Ινεπόλεως.
7. 'Αγιος Κωνσταντῖνος.
8. Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος 'Αλσουπόλεως.
9. 'Αγιος Σπυρίδων.
10. 'Αγιος Στέφανος Σαφραμπόλεως.

Περιοχή Καισαριανῆς.

1. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.
2. 'Αγιος Νικόλαος.
3. Τρεῖς 'Ιεράρχαι.
4. 'Αγιος Γεώργιος Νεκροταφείου Δήμου Καισαριανῆς.

Περιοχή Καλλιθέας.

1. 'Αγιος Γεώργιος.
2. Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.
3. Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος.
4. 'Αγιος Νικόλαος.
5. 'Αγιοι Πάντες.
6. 'Αγιοι Θεόδωροι Νεκροταφείου Δήμου Καλλιθέας (εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Νέας Σμύρνης).

Περιοχή Κεραμεικοῦ.

1. 'Αγία Τριάς.

Περιοχή Κολοκυνθοῦς.

1. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.

Περιοχή Κολωνακίου.

1. "Άγιος Διονύσιος ὁ Ἄρεοπαγίτης.

Περιοχή Κολωνοῦ.

1. "Άγιος Κωνσταντῖνος.

Περιοχή Κυνοσάργους.

1. "Άγιος Γεώργιος.
2. "Άγιος Ἰωάννης ὁδοῦ Βουλιαγμένης.
3. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου

Περιοχή Κυψέλης.

1. "Άγιος Γεώργιος.
2. "Άγιος Θωμᾶς.
3. Ὑψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Περιοχή Μοναστηρακίου.

1. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.

Περιοχή Μοσχάτου.

1. "Άγιος Κωνσταντῖνος.
2. Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος.

Περιοχή Μπραχαμίου.

1. "Άγιος Δημήτριος.
2. Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος Ἄσυρμάτου.
3. Παναγία Θεοτόκος.
4. "Άγιος Βασίλειος, ὑπὸ ἐνοριοποίησιν.
5. Παμμέγιστοι Ταξιάρχαι Νεκροταφείου Κοι-
νότητος Ἁγίου Δημητρίου (Μπραχαμίου).

Περιοχή Ὀμονοίας.

1. "Άγιος Κωνσταντῖνος.

Περιοχή Παγκρατίου.

1. Προφήτης Ἡλίας.

Περιοχή Πατησίων.

1. "Άγιος Ἀνδρέας Κάτω Πατησίων.
2. "Άγιος Ἀντώνιος.
3. "Άγιος Ἐλευθέριος.
4. Ἁγία Ζώνη.
5. Ζωοδόχος Πηγῆ.
6. "Άγιος Λουκᾶς.
7. "Άγιος Νικόλαος.
8. "Άγιος Ἀνδρέας Ἄνω Πατησίων, ὑπὸ ἐνο-
ριοποίησιν.
9. "Άγιος Ἰσίδωρος Β' Νεκροταφείου Δήμου
Ἀθηναίων.

Περιοχή Περιβολίων—Ρούφ.

1. Ἁγία Ἄννα.

Περιοχή Περιστερίου.

1. "Άγιος Ἀντώνιος.
2. Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.
3. Ἁγία Μαρίνα καὶ Ἁγία Παρασκευὴ Ἄνθου-
πόλεως Περιστερίου.
4. Παμμέγιστοι Ταξιάρχαι Μάσχα.
5. Παμμέγιστοι Ταξιάρχαι Παλαιός.
6. "Άγιος Γεώργιος Ἄσπρων Χωμάτων Περι-
στερίου, ὑπὸ ἐνοριοποίησιν.
7. Ἁγία Μαρίνα Νεκροταφείου Δήμου Περι-
στερίου.

Περιοχή Πετραλώνων.

1. Ἁγία Αἰκατερίνη.
2. "Άγιος Ἀνδρέας.
3. Τρεῖς Ἱεράρχαι.

Περιοχή Πευκακίων (Νεαπόλεως).

1. "Άγιος Νικόλαος.

Περιοχή Πλάκας.

1. Ἁγία Αἰκατερίνη.
2. Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος.
3. "Άγιος Νικόλαος Ραγκαβᾶς.

Περιοχή Πολυγώνου.

1. "Άγιος Βασίλειος.
2. "Άγιος Χαράλαμπος.

Περιοχή Ριζοπόλεως.

1. Προφήτης Ἡλίας.

Περιοχή Σεπολίων.

1. "Άγιος Αἰμιλιανὸς λόφου Σκουζέ.
2. "Άγιος Ἰωάννης Θεολόγος.
3. "Άγιος Μελέτιος.

Περιοχή Σκαραμαγιᾶ.

1. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, ὑπὸ ἐνοριοποίησιν.

Περιοχή Νέας Σμύρνης.

1. Ἁγία Παρασκευή.
2. Ἁγία Φωτεινή.
3. Παμμέγιστοι Ταξιάρχαι Νεκροταφείου Δήμου
Νέας Σμύρνης.

Περιοχή Σταδίου.

1. Ἅγιος Σπυρίδων.

Περιοχή λεωφόρου Συγγροῦ.

1. Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος καὶ Ἅγιος Σώστης.

Περιοχή Συντάγματος.

1. Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου — Καθεδρικός — Μητρόπολις.

2. Ἅγιος Γεώργιος Καρύκη.

Περιοχή Νέων Σφαγείων — Ταύρου.

1. Ἅγιος Γεώργιος.
2. Ἐσταυρωμένος.
3. Ἅγιος Ἰωάννης.
4. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου
5. Ἡ τοῦ Θεοῦ Σοφία καὶ Ἁγία Σοφία.

Περιοχή Τζιτζιφιῶν.

1. Ἅγιοι Ἀπόστολοι.
2. Παντάνασσα καὶ Προφῆτης Ἡλίας.

Περιοχή Τουρκοβουνίων.

1. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.

Περιοχή Ὑμηττοῦ.

1. Ἅγιοι Ἀπόστολοι
2. Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

Περιοχή Παλαιοῦ Φαλήρου.

1. Ἅγιος Ἀλέξανδρος.
2. Ἁγία Βαρβάρα.
3. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.
4. Ἅγιος Πέτρος Νεκροταφείου Δήμου Παλαιοῦ Φαλήρου (εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Νέας Σμύρνης).

Περιοχή Νέας Φιλαδελφείας.

1. Ἅγιος Ἰωάννης Μαδύτου.
2. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.
3. Ἁγία Τριάς.
4. Παμμέγιστοι Ταξιάρχαι Νεκροταφείου Δήμου Νέας Φιλαδελφείας — «Κόκκινος Μύλος».

Περιοχή Νέας Φιλοθέης.

1. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.
2. Ἁγία Φιλοθέη Κηπουπόλεως Φιλοθέης.

Περιοχή Φιλοπάππου—Κουκάκη.

1. Ἅγιος Νικόλαος.

Περιοχή Χαϊδαρίου.

1. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.
2. Ἁγία Παρασκευή.
3. Ἅγιος Γεώργιος Νεκροταφείου Δήμου Χαϊδαρίου.

Περιοχή Νέας Χαλκηδόνος.

1. Ἁγία Εὐφημία.

Περιοχή Χριστοκοπίδου.

1. Γέννησις τοῦ Χριστοῦ.

Περιοχή ὁδοῦ Ψαρρῶν.

1. Ἅγιος Παῦλος.

Περιοχή Ψυρρῆ.

1. Ἅγιοι Ἀνάργυροι.
2. Ἅγιος Δημήτριος.

Περιοχή Ψυχικοῦ.

1. Ἅγιος Γεώργιος Νέου Ψυχικοῦ.
2. Ἅγιος Δημήτριος Παλαιοῦ Ψυχικοῦ.
3. Ἁγία Σοφία Νέου Ψυχικοῦ.

Π Ε Ρ Ι Χ Ω Ρ Α**Περιοχή Νέας Ἀλεξανδρείας.**

1. Ἅγιος Γεώργιος.

Περιοχή Ἀλίμου.

1. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, ὑπὸ ἐνοριοποίησιν.

Περιοχή Κοινότητος Ἁγίων Ἀναργύρων Ἀττικῆς.

1. Ἅγιοι Ἀνάργυροι.
2. Ἅγιος Δημήτριος Μυκονιάτικα.
3. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Νεκροταφείου Κοινότητος Ἁγίων Ἀναργύρων Ἀττικῆς.

Περιοχή Ἀργυρουπόλεως.

1. Ἁγία Βαρβάρα.
2. Νεκροταφεῖον τῆς Κοινότητος Ἀργυρουπόλεως, ἄνευ ναοῦ.

Περιοχή Βάρης.

1. Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.
2. Ἅγιοι Πάντες Νεκροταφείου Κοινότητος Βάρης.

Περιοχή Βαρκίζης.

1. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, ὑπὸ ἐνοριοποίησιν.

Περιοχή Βούλας.

1. Ἅγιος Ἰωάννης Πρόδρομος Ἄνω Βούλας.
2. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.
3. Νεκροταφεῖον τῆς Κοινότητος Βούλας, ἄνευ ναοῦ.

Περιοχή Βριλησίων.

1. Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου.
2. Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος Πατήματος.

Περιοχή Γλυφάδας.

1. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Ἄνω Γλυφάδας.
2. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Δικηγορικῶν Γλυφάδας.
3. Ἅγιος Κωνσταντῖνος.
4. Ἅγιος Νικόλαος.
5. Ἅγιος Παντελεήμων Βοσπόρου Γλυφάδας.
6. Ἅγιος Τρύφων Τερψιθέας Γλυφάδας.
7. Ἅγιος Γεώργιος Νεκροταφεῖου Δήμου Γλυφάδας.

Περιοχή Ἑλληνικοῦ.

1. Ἁγία Τριάς.

Περιοχή Ἡρακλείου.

1. Ἅγιος Γεώργιος Ἄνω Ἡρακλείου.
2. Ἁγία Τριάς Νέου Ἡρακλείου.
3. Νεκροταφεῖον τοῦ Δήμου Παλαιοῦ Ἡρακλείου, ἄνευ ναοῦ.

Περιοχή Καλαμακίου.

1. Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος.

Περιοχή Κοινότητος Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς.

1. Προφήτης Ἡλίας.
2. Ἁγία Παρασκευή.
3. Νεκροταφεῖον τῆς Κοινότητος Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς, ἄνευ ναοῦ.

Περιοχή Πεντέλης.

1. Ἁγία Παρασκευὴ Νέα Πεντέλης.
2. Ἅγιος Νικόλαος Νεκροταφεῖου Ἱεράς Μονῆς Πεντέλης καὶ τῶν Κοινοτήτων Παλαιᾶς καὶ Νέας Πεντέλης.

Περιοχή Σουρμένων.

1. Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος.
2. Ἅγιος Κυριακὸς ὁ ἀναχωρητῆς Νεκροταφεῖου Σουρμένων τῆς Κοινότητος Ἑλληνικοῦ.

Περιοχή Τραχώνων.

1. Ἅγιος Παντελεήμων.
2. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Ἀναπήρων Τραχώνων, ὑπὸ ἐνοριοποίησιν.

Περιοχή Χαλανδρίου.

1. Ἅγιος Ἀθανάσιος Πολυδρόσου.
2. Ἁγία Ἄννα.
3. Ἅγιος Γεώργιος.
4. Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος Τούφας.
5. Ἅγιος Νικόλαος.
6. Παναγία «Μαρμαριώτισσα».
7. Ἅγιος Παντελεήμων.
8. Νεκροταφεῖον τοῦ Δήμου Χαλανδρίου, ἄνευ ναοῦ.

Περιοχή Χολαργοῦ.

1. Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου «τῶν Ἑξ».
2. Ἁγία Σκέπη καὶ Ἅγιος Ἀλέξανδρος οἰκισμοῦ Παπάγου.
3. Φανερωμένη — Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.*

*** ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ**

Εἰς τὴν σελίδα 114, στήλη α', ἀντὶ: Νεκροταφειακοὶ 15, γραπτέον: Νεκροταφειακοὶ 19.

Εἰς τὴν σελίδα 118, ἀριθμὸς ναοῦ 27 — Ἅγιος Γεώργιος Νέων Σφαγίων Ταύρου ἀντὶ: 1936, γραπτέον: 1926.

Εἰς τὴν σελίδα 189, ἀριθμὸς ναοῦ 100 — Ἅγιος Παντελεήμων Ἰλισοῦ ἀντὶ: ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἀργυροκάστρου Παντελεήμονος, γραπτέον: ὑπὸ τοῦ Βοηθοῦ Ἐπισκόπου Ταλαντίου Παντελεήμονος (νῦν Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης).

Εἰς τὴν σελίδα 217, ἀριθμὸς ναοῦ 113 — Παμμέγιστοι Ταξιάρχαι Περιστερίου Μάσχα προσθετόν τὸ ἔτος τελέσεως τῶν ἐγκαινίων αὐτοῦ, ἦτοι τό: 1942.

Εἰς τὴν σελίδα 235, ἀριθμὸς ναοῦ 20 — Ἅγιος Βασίλειος Πολυγώνου, ἀντὶ Βασιλείου Πετροπούλου, γραπτέον: Παναγιώτου Πετροπούλου.

Εἰς τὴν σελίδα 236, ἀριθμὸς ναοῦ 69 — Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Χαϊδαρίου—Νέων Φωκῶν, ἀντὶ: ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Πολυκάρπου Λιώση (νῦν Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης), γραπτέον: ὁμιλήσαντος κατὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ Ἐπισκόπου Διαιλείας Πολυκάρπου Λιώση (νῦν Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης).

(Τέλος) † Ὁ Θεαυμακοῦ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ*

4. Ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐκ τῆς ἐκ μέρους τῶν ἑτεροδόξων διατυπωμένης πολ- λάκις ἐπικρίσεως, ὅτι δὲν λαμβάνει δῆθεν σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τῆς τὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ περὶ μαθητεύ- σεως τῶν ἐθνῶν. Εἰς τὰς ἐπαφὰς μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων ἐκφράζεται κατ' ἐπανάληψιν ἡ ἀπορία ἢ διατυποῦται ἡ μομφή, ὅτι ἡμεῖς οἱ Ὁρθό- δοξοὶ παρεμελήσαμεν τὸ βασικὸν καθήκον τῆς ἱερα- ποστολῆς. Ἡ παράλειψις τῆς ἐκτελέσεως τοῦ καθή- κοντος αὐτοῦ ἐρμηνεύεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς ἐν- δεῖξις μιᾶς γενικῆς νάρκης, ἡ ὁποία ἔχει καταλάβει τὴν Ἐκκλησίαν μας. Ἐτεροὶ προχωροῦντες ἐπὶ περισσώτερον, τολμοῦν νὰ ὀμιλήσουν περὶ μιᾶς ἀπο- στεώσεως.

Εἶναι προφανές, ὅτι ἡ ἀσκουμένη αὕτη κριτικὴ, ὄχι μόνον στερεεῖται ἀληθείας, ἀλλὰ ἀποδεικνύει τὴν μεγάλην ἀγνοίαν, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ μεταξύ τῶν ἑτεροδόξων διὰ τὰ πράγματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλη- σίας. Ἐὰν οἱ Ἄραβες, ἀργότερον οἱ σταυροφόροι καὶ τέλος οἱ Τοῦρκοὶ ἀφῆρσαν ἐκ τῶν παλαιῶν Πα- τριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς τὴν δυνατότητα ἀσκήσεως ἱεραποστολῆς, τὸ ἔργον τῆς οὐσιαστικῶς δὲν διεκόπη. Ἡδὴ πρὸ τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοῦ 11ου αἰῶνος λαμβάνει χώραν μία αὐθόρμητος ἱεραποστολικὴ κίνησις μεταξύ τῶν Ρώσων διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὰς βορείους περιοχὰς τῆς Ρωσίας καὶ εἰς τοὺς Τατάρους. Κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα ἀρχίζει ἡ ὀργανωμένη πλέον ἱεραποστολικὴ προσπάθεια ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς ρωσικῆς Ἐκκλη- σίας, ἡ ὁποία καὶ συνεχίζεται ἀδιαλείπτως μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ὀκτωβριανῆς ἐπαναστάσεως. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τεράστια γεωγραφικὰ ἐκτάσεις καὶ πλῆθος λαῶν ἤκουσαν τὸ χαρμόσυνον ἀγγελμα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ κυρίως περιοχὴ δραστηριότητος τῆς ρωσικῆς ἱεραποστολῆς ὑπῆρξεν ἡ ἀχανὴς ἔκτασις τῆς Σιβηρίας. Οἱ αἰῶνες 18ος καὶ 19ος ἀποτελοῦν τὴν κατ' ἐξοχὴν περίοδον τῆς ρωσικῆς ἱεραποστολῆς. Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὕτην ἐπίσης ὑπερκεράζονται κατὰ πρῶ- τον καὶ τὰ ὄρια τῆς Σιβηρίας. Κήρυκες τοῦ Εὐαγγελ- λίου κατευθύνονται εἰς τὴν Ἀλάσκαν, Κίναν, Ἰαπωνίαν καὶ Κορέαν, ὅπου ἰδρύνουν τὰς πρώτας Ὁρθο- δόξους Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀνόδου τοῦ νέου καθεστῶτος εἰς τὴν Ρωσίαν πᾶσα ἱεραποστολικὴ προσπάθεια ἐνε- κρώθη. Τοῦτο εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν διακοπὴν τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου ἀλλὰ καὶ τὴν καταστροφὴν πολλῶν νεοσυστάτων ὀρθοδόξων κοινοτήτων. Ὁ 20ος αἰὼν ἀποτελεῖ τὴν μόνην ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν προσέφερεν τίποτε τὸ θετικὸν εἰς τὸν τομέα τῆς ἱεραποστολῆς. Δυστυχῶς τὸ γεγονός αὐτὸ λαμβάνει χώραν εἰς μίαν ἐποχὴν, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ὑπὸ μιᾶς ἐντόνου καὶ θετικῆς προσπάθειας ἐπικοινωνίας τῶν διαφόρων Ὁμολο- γιῶν. Τοῦτο συνετέλεσεν, ὥστε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκ-

κλησία νὰ γίνῃ καὶ πάλιν ἀντικείμενον συζητήσεων μεταξύ τῶν πιστῶν τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν. Ὅθεν ἡ προβαλλομένη ἀπορία περὶ τῆς ἀδρανεῖας τῆς Ὁρ- θοδόξου Ἐκκλησίας, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἱεραποστο- λήν, καίτοι δὲν εἶναι δικαία, εἶναι πάντως κατανοητή. Ὁ ἀληθινὸς πιστὸς ὁ ὁποῖος βλέπει εἰς τὴν ἱεραπο- στολὴν ἐν βέβαιον κριτήριον διὰ τὴν ζωτικότητα τῆς Ἐκκλησίας του, εἶναι φυσικῶς ἐπόμενον νὰ ἐκπλήτ- τηται, ὅταν πληροφορηθῆται, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλη- σία δὲν ἀσκει ἱεραποστολήν. Ἐὰν ὅμως ἡ ἱεραποστολὴ ἀποτελῆ ἐν τοιοῦτον κριτήριον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἑτεροδόξων, τότε κατανοεῖται ἡ σημασία, τὴν ὁποίαν ἐνέχει ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλη- σίας ἐκ μιᾶς τοιαύτης κατηγορίας.

Μέχρι τῆς στιγμῆς προσεπαθήσαμεν νὰ ἐξετά- σωμεν κατὰ τρόπον ἀντικειμενικὸν καὶ ἀμερόληπτον τὰς ἀντιρρήσεις, αἱ ὁποῖαι δημιουργοῦνται εἰς τὸ πιστὸν μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ἀκούῃ νὰ γίνηται λόγος περὶ ἀναλήψεως ἐκ μέρους ἡμῶν ἱεραποστολι- κῆς ἐργασίας, καθὼς καὶ τὰς ὠφελείας, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ προκύβουν ἐξ αὐτῆς. Ἐν ἄλλοις λόγοις προσεπαθήσαμεν μετὰ περισκέψεως (νὰ ψηφίσωμεν τὴν δαπάνην, εἰ ἔχει εἰς ἀπαρτισμόν), διὰ νὰ μὴ δοκι- μάσωμεν ἐκ μέρους τῶν τρίτων τὸν σκληρὸν ἀεμ- παιγμόν) εἰς περίπτωσιν ἀποτυχίας, κυρίως ὅμως διὰ νὰ μὴ ὀδηγήσωμεν ἕνα ἀριθμὸν ἀνθρώπων εἰς ἀπογοήτευσιν καὶ ἀπόγνωσιν ἐξ ἀφορμῆς ἰδικῶν μας κακῶν ὑπολογισμῶν. Παρὰ ταῦτα, τόσον διὰ τοὺς ἀναγνώστας, ὅσον καὶ διὰ τὸν γράφοντα, εἶναι κοινὸς τόπος, ὅτι εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ Θεοῦ οἱ ἀνθρώπινοι ὑπολογισμοὶ δὲν παίζουσι τὸν πρωτεύοντα ρόλον. Καὶ ἂν ἀκόμη οἱ ὑπολογισμοὶ αὐτοὶ γίνουσι μὲ σοφίαν, τα- πείνωσιν καὶ κατάνυξιν, πάντοτε θὰ ὑπάρχῃ ἐν περι- θώριον διὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς πρωτοβουλίας τοῦ Θεοῦ. Τὸ περιθώριον δὲ αὐτὸ καλεῖται πίστις. Ἐπὶ τῆς πίστεως αὐτῆς βασίζεται κατὰ κύριον λόγον ἡ ἱεραποστολή. Πίστις κατ' ἀρχὴν εἰς τὴν πιστότητα τοῦ Θεοῦ: «Πιστὸς ὁ καλῶν ὑμᾶς, ὃς καὶ ποιήσει» (1 Θεσσ. 5,24) καὶ πίστις κατὰ δεῦτερον λόγον ὡς ἀπάντησις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Θεοῦ. «Πίστει καλούμενος Ἀβραάμ ὑπήκουσεν ἐξ- ελθεῖν» (Ἐβρ. 11,8), ἡ ἰδία πίστις ὑπηγόρευσε εἰς τὸν Σίμωνα νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ «ἐπὶ τῷ ρήματί σου χαλάσω τὰ δι- κτιυα» (Λουκ. 5,5), πρᾶξις ἡ ὁποία ἀπέβη δι' αὐτὸν ἡ ἀφορμὴ νὰ καταστῆ ἀργότερον «ἀλιεὺς ἀνθρώπων». Τὴν ἰδίαν πίστιν τέλος ἀναμένει καὶ ὁ Παῦλος ἐξ ἡμῶν, ὅπως καὶ παλαιότερον ἐκ μέρους τῶν Κοριν- θίων, ὅταν ἔγραφεν: «ἐλπίδα δὲ ἔχοντες, ἀξαναο- μένης τῆς πίστεως ὑμῶν, ἐν ὑμῖν μεγαλυθῆναι κατὰ τὸν κανόνα ἡμῶν εἰς περισσίαν, εἰς τὰ ὑπέρκεινα ὑμῶν εὐαγγελίσασθαι» (2 Κορ. 10, 15. 16).

(Τέλος)

ΗΛΙΑΣ ΒΟΥΓΓΑΡΑΚΗΣ

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 276 τοῦ προηγούμενου τεύχους.

Γ' ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

1-3 ΙΟΥΝΙΟΥ 1963

Π Ο Ρ Ι Σ Μ Α Τ Α

Α'.

1.—Τὸ Συνέδριον διαπιστοῦν τὴν κρίσιμον θέσιν, εἰς τὴν ἣν ὁποῖαν εὐρίσκεται αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁ Χριστιανισμὸς γενικώτερον, ἀντιμετωπίζων, οὐ μόνον τὸν δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν ὕλισμόν, ὅστις ἐμφανίζεται ἐνιαῖος καὶ συμπαγῆς ἀπέναντι τοῦ δηρημένου Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀναζωογονουμένας ἀνατολικὰς θρησκείας, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν θετικῶς στρατευόμεναι ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀποφασίζεῖ, ὅπως τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου καὶ ἅπαντες οἱ θεολόγοι εὐρίσκονται εἰς ἐγγήγορσιν καὶ παρακολούθησιν τῶν ἐκείθεν προκυπτόντων προβλημάτων καὶ ἐκφράζει τὴν εὐχὴν, ὅπως ὀλόκληρος ἡ χριστιανικὴ κοινωρία καταστῆ προσεκτικὴ διὰ τὴν διατήρησιν, κατὰ τε τὸ σύνολον καὶ τὸ ἄτομον, ὑψηλὰ τῆς καθαρᾶς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς συνειδήσεως καὶ βεβαιοῖ, ὅτι οἱ θεολόγοι θὰ παραμείνουν πιστοὶ εἰς τὸ καθήκον των ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτῆς κατὰ παντὸς ἀντιπάλου τῆς τῆς Χριστιανικῆς Ἰδεολογίας καὶ Πίστεως, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ἀρραγῆ βάσιν τοῦ ἀκαταλύτου οἰκοδομήματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

2. Διεπιστώθη, ὅτι πρωταρχικῶς, μετὰ τὴν θείαν Ἀρωγὴν, παράγων, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Θρησκευτικῆς Διδασκαλίας, εἶναι ἡ προσωπικότης τοῦ διδάσκοντος τὰ θρησκευτικὰ μαθήματα θεολόγου.

3. Διεπιστώθη ἐπίσης, ὅτι ὁ θεολόγος - καθηγητὴς ὀφείλει καὶ πρέπει νὰ εἶναι διὰ τε τοῦ λόγου του καὶ τοῦ παραδείγματος του καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς ἀγάπης του πρὸς τὸν μαθητὴν ὁ ὑπ' ἀριθμὸν ἕνα (1) πνευματικὸς πατὴρ ἐν τῷ σχολείῳ καὶ πολῦτιμος συνεργάτης τοῦ διευθυντοῦ.

4. Διεπιστώθη ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναδιαιρέσεως τοῦ Ἀναλυτικοῦ προγράμματος τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων καὶ προτείνεται ἡ σύστασις ἐιδικῆς ἐπιτροπῆς πρὸς μελέτην τοῦ θέματος, εἰς ἣν νὰ κληθῆ καὶ ὁ κλάδος, ὅπως ἐκφέρει τὰς ἐν προκειμένῳ ἀπόψεις του, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ μάλιστα τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἐκπαιδευτικῆς μεταρρυθμίσεως.

5. Διεπιστώθη, ὅτι διὰ τὴν πραγματικὴν ἀνύψωσιν τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως εἶναι ἀνάγκη ἀναδιαιρέσεως πρῶτον αὐτῆς ταύτης τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, τῆς ἀποτελούσης τὸν κορμὸν τῆς ὅλης ἐκπαιδεύσεως, διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς τριμεροῦς διαρθρώσεως τῆς Ἐκπαιδεύσεως (Δημοτικόν, Ἑλληνικόν, Γυμνάσιον).

6. Διεπιστώθη ἡ ἀνάγκη τῆς συνεχίσεως τοῦ Κατηχητικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας διὰ τοῦ θεσμοῦ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ κληθῶν νὰ προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας των πάντες οἱ δυνάμενοι καὶ ἐργαζόμενοι.

7. Παρακαλεῖται εὐλαβῶς ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία, ὅπως μελετήσῃ σοβαρῶς μέσα καὶ τρόπους, δι' ὧν θὰ προσελκύσῃ νέους θεολόγους εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ Κλήρου. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι πρόθυμοι οἱ θεολόγοι καθηγηταὶ νὰ βοηθήσουν, ἐπισημαίνοντες, ἐκ τῶν ἐπαφῶν των μετὰ τῆς νεότητος, τοὺς νέους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι διακρίνονται διὰ τὸ θρησκευτικὸν των φρόνημα καὶ τὸν ἐκκλησιαστικὸν των ζῆλον.

8. Ἀποφασίζεται ὁμοφώνως, ὅπως τὸ συνέδριον συγκληθῆ μετὰ διετίαν.

Β'.

Τὸ Συνέδριον, τέλος, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην, ὅπως ἐκφράσῃ τὴν εὐχὴν διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν γνωστῶν αἰτημάτων τῶν θεολόγων. Εἶναι δὲ ταῦτα τὰ ἑξῆς:

α) Καθιέρωσις διώρου, καθ' ἑβδομάδα, διδασκαλίας τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος εἰς τὰ παντὸς τύπου, βαθμίδος καὶ κατευθύνσεως Σχολεῖα Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, ἡμερήσια καὶ νυκτερινά, ὡς καὶ εἰς τὰς Τεχνικὰς καὶ Ἐπαγγελματικὰς Σχολὰς, ἡμερησίας καὶ νυκτερινὰς ἐπίσης.

β) Ἡ ἐπαναφορὰ τῆς διατάξεως, καθ' ἣν οἱ θεολόγοι τοποθετοῦνται εἰς θέσεις Ἐφόρων καὶ Ἐπιμελητῶν τῶν Χριστιανικῶν καὶ Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων, λόγῳ εἰδικότητος.

γ) Ὁ διορισμὸς περισσοτέρων νέων θεολόγων εἰς τὰ Σχολεῖα Μέσης Ἐκπαιδεύσεως καὶ τὰς Τεχνικὰς καὶ Ἐπαγγελματικὰς Σχολὰς τοῦ Κράτους.

δ) Ἡ νομοθέτησις ὀργανικῆς θέσεως θεολόγου εἰς ὅλα τὰ ἱδρυθσόμενα Σχολεῖα Μέσης Ἐκπαιδεύσεως τῆς α' βαθμίδος.

ε) Ὁ κατὰ προτίμησιν, διορισμὸς θεολόγων ὡς γραμματέων καὶ ὡς ὑπαλλήλων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὄργανισμῶν (Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ο.Δ.Ε.Π. καὶ Τ.Α.Κ.Ε.), ὅπου δὲν ἀπαιτοῦνται εἰδικὰ προσόντα.

ς) Ὁ διορισμὸς θεολόγων ὡς ἐπιμελητῶν ἢ προϊσταμένων εἰς φιλανθρωπικὰ καὶ εὐαγγῆ ἱδρύματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ ὡς ἐπιμελητῶν εἰς ἀναμορφωτικὰ ἱδρύματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Δικαιοσύνης.

ζ) Ἡ τοποθέτησις θεολόγων ὡς μονίμων ἀξιωματικῶν Ἑεροκηρύκων ἐν τῷ Στρατεύματι κατὰ Τάγμα.

η) Ἡ νομοθέτησις ὀργανικῆς θέσεως θεολόγου εἰς τὰς Παιδαγωγικὰς Ἀκαδημίας πρὸς διδασκαλίαν τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος.

θ) Ἡ ἀνάκτησις τοῦ δικαιώματος τῶν πτυχιούχων τῆς Θεολογίας, τῶν τυχόντων διδακτορικοῦ διπλώματος φιλοσοφίας ἢ παιδαγωγικῶν ἐν ἀλλοδαπῶς Πανεπιστημίῳ, πρὸς διορισμὸν των ὡς καθηγητῶν τῶν παιδαγωγικῶν ἐν ταῖς Παιδαγωγικαῖς Ἀκαδημίαις, ὡς συνέβαινεν ἐπὶ δεκαετηρίδας μέχρι τῆς ψήφισεως τοῦ ἰσχύοντος νόμου περὶ Παιδαγωγικῶν Ἀκαδημιῶν.

ι) Ἡ πλήρωσις τῶν θέσεων τῶν δύο Θεολόγων Ἐκπαιδευτικῶν Συμβούλων εἰς τὰ Α.Σ.Ε.Π. καὶ Α.Σ.Δ.Ε.Π.

ια) Ἡ νομοθέτησις καὶ τρίτης θέσεως Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῶν θεολόγων Καθηγητῶν, διότι οἱ ὑπάρχοντες δύο Γενικοὶ Ἐπιθεωρηταὶ εἶναι ἀδύνατον τὰ ἐπαρκεῖσαι πρὸς ἐπιθεωρήσιν ὀκτακοσίων περίπου δημοσίων ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν Θεολόγων καὶ διακοσίων καὶ πλέον θεολόγων ἐργαζομένων εἰς τὰ ἰδιωτικὰ σχολεῖα.

ιβ) Ἡ ἀξίωσις τοῦ ποσοστοῦ τῶν προαγομένων θεολόγων εἰς τοὺς βαθμοὺς βοηθοῦ Γυμνασιάρχου καὶ Γυμνασιάρχου, ὡς καὶ τῶν μετατιθεμένων ἐν τε τῇ πρωτεύουσῃ καὶ τῇ Θεσσαλονικῇ.

(Ἐκ τῆς Γραμματείας τοῦ Συνεδρίου)

Ο ΣΑΜΟΥ ΚΑΙ ΙΚΑΡΙΑΣ ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ (†)

Υποκόπας εις τούς ἀμειλικτους νόμους τῶν βιολογικῶν λειτουργιῶν, πού εἶναι νόμοι φύρας καὶ θανάτου, ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν τὴν μεσημβριαν τῆς 29 Ἰουνίου, πολὺς καὶ πλήρης ἡμερῶν, ὁ Μητροπολίτης Σάμου καὶ Ἰκαρίας κυρὸς Εἰρηναῖος.

Ὁ ἀείμνηστος προσβληθεὶς ὑπὸ ἐντόνου καρδιοπαθείας ἐνοσηλεύθη ἀρχικῶς μὲν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἐν συνεχείᾳ δὲ εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν, ὅπου καὶ τελικῶς ὑπέκυψε Ὁ θάνατός του γνωσθεὶς, κατέλυψε τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας κατὰ καιρὴν ὁμιλογίαν ἦτο πνευματικὴ κορυφὴ καὶ μορφὴ ἀκτινοβολούσα καὶ ἀποστολική.

**

Μὲ πλήρη συνείδησιν τῆς ὑψηλῆς του ἀποστολῆς, μὲ βάθος ἐσώτατον ἀγαθότητος, κατὰμεστος ἀμφιλαφὸς παιδείας, ἀριστοκράτης καὶ τὴν σκέψιν καὶ τὴν παράστασιν, ἀλλὰ καὶ «πρῶος καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ», ὑπηρετήσε τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του, μὲ ἔξαρσιν θεησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν, οὐδέποτε κατολισθήσας εἰς πράξεις καὶ εἰς ἐνεργείας μικροφύχους μικρολόγους καὶ ιδιοτελεῖς, ἢ δημιουργούσας ἀτμόσφαιραν δυσανασητήσεως καὶ πικρίας εἰς τὸ περιβάλλον του, εἴτε τὸ στενόν, εἴτε τὸ εὐρύτερον.

Ἄτυφος, εὐπροσήγορος, ἀφιλοχρήματος, μ' εὐκрасίαν νοῦ ἐν παντί, μὲ ἡλιακὴν ἀντόχημα φωτεινότητα σκέψεως καὶ διανοήσεως, κύριον ἑαυτοῦ ἐν τῇ ἐκδηλώσει τιν, καὶ ὅταν ἀκόμη ἐχεπενηκῆ, ἦσαν τὰ βέλη τῆς πνευματικῆς του φαρέτρας, ἐπι-

βλητικὸς τὴν ἐμφάνισιν, γοητευτικὸς ὡς ὁμιλητῆς βαθύς ἀλλὰ συγχρόνως ἀπλοῦς, σαφῆς τὴν ἐκφραστικότητα καὶ χαριτολόγος, ἐνέπνεε βαθὴν σεβασμὸν καὶ εἰς τούς ἀντιφρονούντας πρὸς αὐτόν σεβασμὸν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀπαύγασμα τῆς καλοπιστίας του, τῆς φωσφορίζουσας καθαρότητος τῆς συνειδήσεώς του, καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ ψυχικοῦ καὶ πνευματικοῦ του δυναμισμού.

**

Καὶ τὴν ἦτο ἡ ἐπιβολὴ του καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη τὴν ὁποῖαν ἐνέπνεεν εἰς πάντας, ὥστε ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἀποκορυφώσεως τῶν παθῶν καὶ τοῦ πολέμου, νὰ πείσῃ τότε τούς σκληροτραχήλους καὶ ἐαμοφρονοῦντας ἀντάρτας νὰ ἐνταχθῶσιν στρατευόμενοι εἰς τὸ Ἐθνικὸν καθήκον, καὶ ν' ἀναγνωρίσωσιν ἀνεπιφυλάκτως τὸν ἀείμνηστον Βασιλέα Γεώργιον τὸν Β', ὅστις βαθύτατα συνεκινήθη τότε διὰ τὸ ἐπίτευγμα τοῦτο, καὶ προσκαλέσας αὐτόν, τοῦ ἀπένευμε ἰδιοχείρως τὸν Μεγαλόσταυρον, ὅστις σπανίως ἐκόσμησε γενναιώτερα καὶ Ἑλληνικώτερα στήθη.

Καὶ ὁμοῦ καὶ καιρὰ τοῦ ὑπερέχον αὐτοῦ Ἱεράρχου, ὅστις παραλλήλως καὶ ἐκ ἴσου πρὸς τὰ ἐξημερωτικὰ χριστιανικά παλαίσματα θεω-

ρεὶ καὶ τὰ ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ ὑπὲρ τῆς κραταιώσεως καὶ αἰωνιότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἀπειτολήθη ὑπὸ χαμαιζήλων κατυσοκοφάτησι! Τὸ μῖσος ὁμοῦ καὶ ἡ κακότης, ὅπως καὶ ὁ φθόνος, ἦσαν ἀγνωστα εἰς τὴν εὐγενικὴν τιν ψυχὴν ἐντός τῆς ὁποίας βαθύτατα ἦτο ἐρριζωμένον τὸ αἶσθημα τῆς εὐσεβείας, εἰς τὴν ὁποῖαν παιδιόθεν εἶχεν

Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ (†)

ἐκτραπῆ ἐντὸς τῆς Λευίτικῆς του οἰκογενείας. Καὶ γνώμων πάσης του πράξεως καὶ ἐνεργείας ἦτο τὸ καθῆκον, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν «πλησίον» καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς αὐτοθυσίας ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ.

**

Ἡ σοφία του ἐχώρει καὶ εἰς ἔκτασιν καὶ εἰς βάθος. Καὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀριστοπονημάτων του οἱ προλογοὶ του εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ν. Μπερδιάγεφ, τοῦ μεγαλύτερου συγχρόνου φιλοσόφου, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔδωκεν ἐν ἀριστοφυλακτικῇ μεταφράσει ἐκ τῆς Γαλλικῆς, ἀποτελοῦν μνημεῖα ἀκατάλυτα τῆς ἐπιστημονικῆς του ἐμβρυϊκῆς. Μέχρι δὲ τῆς τελευταίας του στιγμῆς κατηγορεῖτο τὸ πνεῦμά του ἀπὸ τὰς ἐλλάμψεις τοῦ φωτός, πὸν ὁ αἰδιος Θεὸς δωρεῖται πρὸς τοὺς ἀξίους. Παρ' ὅλον δὲ τὸν ὑψηλὸν πυρετὸν, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου κατεταλαιπωρεῖτο, οὔτε ἡ γλυκύτης οὔτε ἡ πραότης καὶ τὸ μελλίχιον τῆς ὥραιας του φυσιογνωμίας ἐσκιάσθη, οὔτε καὶ τοῦ ἀπέλειπεν ἡ καρτερικότης καὶ ἡ ὑπομονή. Συνερχόμενος δέ, κατὰ διαλείμματα, ἐκ τοῦ βύθους του ἠλόγει τὸν Θεόν, πλήρης νήφους νοῦ καὶ ἐνθυμήσεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐπεκαλεῖτο τὴν βοήθειάν του, παρέχων θέαμα μακαριστῆς νηφαλιότητος καὶ μυστικῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀναβάσεως.

**

Εἰς τὴν σύντομον καὶ πρόχειρον αὐτὴν σκιαγράφῃν τοῦ ἐκλιπόντος αἰοδιμόν Ἱεράρχου, τὴν ὁποῖαν ἐπιχειροῦμεν καθηκόντως, πᾶν ἄλλο βεβαίως ἢ τὴν ἡγετικὴν πνευματικὴν του φυσιογνωμίαν διαγράφομεν. Θρηνοῦμεν ἀπλῶς τὸν πολύτιμον φίλον, τὸν σοφὸν καὶ βαθυγνώμονα καθοδηγόν, καὶ τὸν ἀνεκτίμητον συνεργόν καὶ χειραγωγόν ἐν τῇ ταπεινῇ μας προσπαθείᾳ.

Ἡ ἀπόλειά του ὑπῆρξε μεγάλη ὄχι δι' ἡμᾶς μόνον, καὶ διὰ τὴν πνευματικὴν παροικίαν τῆς Σάμου, τὴν ὁποῖαν ἐπὶ τεσσαράκοντα συναπτὰ ἔτη τόσον θεοφιλῶς ἐποίησε, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα θὰ εἶναι πάντοτε συνδεδεμένον μὲ τὸ ἰδικόν του. Ἀλλὰ δι' ὀλόκληρον τὸν Ἑλληνικὸν κόσμον, καὶ τὴν Ὁρθόδοξιαν γενικώτερον, διὰ τὴν κατανόησιν τῆς ὁποίας ὑπὸ τὴν Ἑλληνοχριστιανικὴν της διατύπωσιν, ὡς ἐκπολιτιστικῆς πορείας ἀνυψώσεως τὸν ἄνθρωπον ὡς τὴν ἀνωτάτην ἀξίαν τοῦ κόσμου, ὡς θριάμβου τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δημιουργίας, καὶ ὡς χαροποιοῦ ἀναστασιμίου φωτός, εἰργάσθη μὲ ἀκαταπύνητον δραστηριότητα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του.

**

Εἰς τοὺς δυσκόλους αὐτοὺς καὶ πλήρης ραγδαίων μετασχηματισμῶν καιροὺς μας, καθ' οὓς ἡ ἐσωτερικὴ ὁδὸς τῆς ἀμοιβαίας ἀναγνωρίσεως, τῆς ἐμπνεομένης ἀπὸ ἀγάπης, προβάλλεται διὰ τὴν ἔνωσιν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, ἡ ἀπόλεια τοῦ Μητροπολίτου Σάμου Εἰρηναίου εἶναι ἀκόμη σημαντικώτερα διὰ τὴν διαμόρφωσιν τῆς νέας ὕφης τοῦ παγκοσμίου Χριστιανισμοῦ, διότι τὸ κῆρος του ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Ἐκ-

κλησίᾳ ἀλλὰ καὶ εὐρύτερον ἦτο ἐπιβλητικὸν καὶ ἀνεγνωρισμένον.

Ἐδνυχῶς ὁ ἀειμνήστος Ἱεράρχης εἶχε τὴν εὐτυχίαν καὶ ἐθνωφελῆ ἐμπνευσιν ν' ἀφήσῃ εἰς ἡμᾶς τὰ «Μελετήματα» του εἰς πέντε πολυτίμους τόμους, ὁ τελευταῖος τῶν ὁποίων μόλις ἐπερατώθη. Τοιοῦτοτρόπως ἡ φωνή του καὶ ἡ διδαχὴ του θὰ καταφθάνῃ εἰς ἡμᾶς, ὡς ἄσμα τοῦ κορυθαλλοῦ, πὸν ἀνυψοῦται, τὸ περιορθρὸν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ μετουσιώνει εἰς ἐξαισίους μουσικὸς τόνους τὴν γαλήνην του εὐδῖαν καὶ τὸ χρυσοῦν του φῶς.

ΘΕΟΛ. ΣΠΕΡ.

Ἀμα τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου Ἱεράρχου ἐπισυμβάντος τὴν 29ην Ἰουλίου ἡ σορὸς αὐτοῦ μετεφέρθη εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, ὅπου ἐναπετέθη πρὸς προσκύνησιν.

Ἡ νεκρώσιμος Ἀκολουθία ἐψάλλῃ τὴν 5ην ἀπογευματινὴν τῆς 1ης Ἰουλίου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Μητροπόλεως, προεξάρχοντος τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Δέρκων κ. Ἰακώβου, Πριγκηποννήσων κ. Δωροθέου, Ἡλιουπόλεως κ. Μελίτωνος, Φιλαδελφείας κ. Ἰακώβου, Δημητριάδος κ. Δαμασκηνοῦ, Ἐλασσῶνος κ. Ἰακώβου, Διδυμοτείχου κ. Κωνσταντίνου, Γρεβενῶν κ. Χρυσοστόμου καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Θαυμακοῦ κ. Χρυσοστόμου. Παρέστησαν ὡσαύτως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος, οἱ Σεβ. Συνοδικοὶ Μητροπολίται, παρεπιδημοῦντες Μητροπολίται καὶ Ἐπίσκοποι, κληρικοὶ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σάμου καὶ Ἰκαρίας, οἱ Διευθυνταὶ διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν Ὁργανισμῶν, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος τῶν Προοδευτικῶν κ. Σ. Μαρκεζίνης, ἀντιπρόσωποι τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν Κομμάτων, βουλευταὶ καὶ τέως Ὑπουργοί, Καθηγηταὶ Πανεπιστημίων, ἀνώτατοι κρατικοὶ λειτουργοί, προσωπικότητες τῶν Γραμμάτων κ.λπ.

Συνοδικῇ ἐντολῇ, ὁ Πανος. Ἀρχιμανδρίτης κ. Θεόκλητος Φιλιππαῖος, Ἀρχιερατῆς τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐξεφώνησε τὸν ἐξῆς ἐπικήδειον λόγον:

«Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ» (Ἐβρ. 13,7).

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι,

Ἐδσεβές καὶ πενθοῦν ἀκροατήριον,

Εἰς ἐμὲ ἔλαχεν ὁ θλιβερὸς κληρὸς νὰ τονίσω πένθιμον φθὴν διὰ τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, στερηθεῖσαν ἐπιφανοῦς αὐτῆς Ἱεράρχου, τοῦ μακαριῶ τῇ λήξει γενομένου ἀειμνήστου Μητροπολίτου Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εἰρηναίου. Πέριξ τοῦ σεπτοῦ αὐτοῦ

σκηνώματος συνωθούνται καρδία συνεχομένη ἢ τε σεβασμία τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων χορεία, ὁ ἱερός κλήρος καὶ ὁ τοῦ Κυρίου λαός, ὅπως ἐν ὕμνοις ἐξοδίοις πνευματικοῖς προσπέμψωσιν εἰς τὴν αἰωνίαν ἀνάπασιν τὸν γεραρὸν ἱεράρχην, τὸν ποιμένα τῶν τῶν ψυχῶν, τὸν ἀκοίμητον φρουρὸν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, τὸν διδάσκαλον τῆς ἀρετῆς, τὸν ἐν-τριβὴ τῆς Θεολογίας θεράποντα, τὸν φιλοσοφοῦντα ἱεροφάντην, τὸν ἐν πᾶσι κατὰ Χριστὸν ἠγούμενον τοῦ Χριστιανώμου πληρώματος, οὕτως ἀναθεωροῦν-τες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Λόγου προτρεπόμεθα «μμεῖσθαι τὴν πίστιν». Ἐσαεὶ θὰ μμνησκόμεθα τῶν ἱερῶν αὐτοῦ διδασκῶν, μεστῶν νοημάτων τῆς κατὰ Χριστὸν ἠδείας ἐλπίδος, προσευχᾶς πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ θὰ ἀναπέμπωμεν καὶ δὲν θὰ λησμονήσωμεν, ὅτι ὁ Εἰρηναῖος, ὁ περικλεῆς Ἐπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Μητροπό-λεως Σάμου καὶ Ἱκαρίας, ὑπήρξε πρότυπον χριστιαν-οῦ καὶ Ἑλλήνου Ἱεράρχου. Μνήμων δὲ τῶν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους πόνων, καμάτων καὶ δι-δακῶν αὐτοῦ θὰ κανχᾶται ἐπὶ τούτῳ ἡ Ἐκκλησία καθ' ὅλης τῆς οἰκουμένης ἕως περάτων τῆς γῆς διεσπαρ-μένη, διότι πρέπει ἐστὶ «μνημονεύετε τῶν ἠγουμέ-νων ὑμῶν, οὔτινες ἐλάλησαν ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ».

*

Ὁ μεγάλτιμος ἐν Ἀρχιερεῦσι Χριστοῦ Μητροπο-λίτης Σάμου καὶ Ἱκαρίας Εἰρηναῖος, κατὰ κόσμον Ἰωάννης Παπαμιχαήλ, ἐγεννήθη κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1878 ἐκ γονέων εὐσεβεστάτων, εἰς τὸ χωρίον Κατιολὶ τῆς Βιθυνίας, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νι-κομηδείας. Τὸ χωρίον αὐτὸ κατέστη γνωστότατον ἀπὸ τῶν μέσων τῆς ΙΗ' μ.Χ. ἑκατονταετηρίδος διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀνταρσίαν τοῦ ἐξ Ἀνδρου Μο-ναχοῦ Ἀδξεντίου, πρότερον δέ, μετὰ τὸ μέσον τῆς ΙΖ' διὰ τὸν ἐν αὐτῷ γεννηθέντα Πατριάρχην Κωνσταντι-νουπόλεως Παρθένιον Β' τὸν μογιλάον, εἰς δὲ τοὺς τελευταίους χρόνους διὰ τὸν Ἰωάννην Βιθυνόν, δικα-στικὸν τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως ὑπάλληλον, ἐν τέλει δὲ Ἡγεμόνα τῆς Σάμου.

Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἱερέυς, Μιχαήλ, γνώστης ἄρι-στος τῆς Ἑλληνικῆς συνέταττε ἐκκλησιαστικὰς ὀμι-λίας, ἀκοουμένης εὐχαρίστως καὶ ὑπὸ ἐλλογίμων ἄν-δρῶν. Ὁ φιλότιμος οὗτος ἱερέυς, ἐξεπαίδευσεν καὶ ἐμόρφωσε τὰ τέκνα αὐτοῦ εἰς τὰνάματα τοῦ Ἑλληνο-χριστιανικοῦ ἡμῶν πολιτισμοῦ, τὸν δὲ ἐκ τῶν υἱῶν αὐτοῦ πρωτότοκον Ἰωάννην εἰσήγαγεν ὡς μαθητὴν εἰς τὴν περιώνυμον κατὰ Χάλκην Θεολογικὴν Σχολὴν. Ἀποφοιτήσας οὗτος τῆς γεραρᾶς ταύτης Θεολογικῆς Ἀκαδημίας, ἐχειροτονήθη, ἔτει 1903 εἰς Διάκονον ὑπὸ τοῦ τότε Σχολάρχου ἀοιδίμου Μητροπολίτου Σταυρουπόλεως καὶ εἶτα Σερρῶν Ἀποστόλου Χριστο-δούλου, τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως «Πατρολογίας» καὶ «Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου», λαβὼν τὸ ὄνομα Εἰρηναῖος. Ὑπηρέτησεν ὡς Διευθυντῆς καὶ Ἱερο-κλήρυξ, μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἐκ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, εἰς τὰ Σχολεῖα τῆς ὁμογενοῦς κοινότητος Ἀρτάκης, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κοζίκου ἐπὶ διετίαν περίπου. Ἐπινεύσει καὶ εὐλογία τοῦ μεγα-λουργοῦ ἐκείνου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀοιδίμου

Ἰωακείμ Γ' εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Πατριαρ-χικῆς Ἀδλῆς ὡς Διάκονος τῆς σειρᾶς, διδάξας συγ-χρόνως τὰ θρησκευτικὰ μαθήματα εἰς τὸ Ἰωακεί-μιον Παρθεναγωγεῖον, καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1911 ἀνή-χθη εἰς τὸ ἐπίζηλον ἀξίωμα τοῦ Μεγάλου Ἀρχidia-κόνου τοῦ Ἀγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Οἰκουμενι-κοῦ Θρόνου, ὑπηρετήσας μετ' ἀφοσιώσεως καὶ ἀγά-πης τὴν Ἐκκλησίαν. Κατὰ τὸ ἔτος 1913 ὁ διπλωματι-κώτατος ἐκεῖνος Πατριάρχης ἀοίδιμος Γερμανὸς Ε' Ἰδρυσεν τὴν Μητροπόλιν Δαρδανελλίων καὶ Λαμψά-κου καὶ ἀνέδειξεν ὡς πρῶτον Ἱεράρχην αὐτῆς τὸν Μέγαν Ἀρχidiaκονον Εἰρηναῖον, χειροτονηθέντα εἰς Ἐπίσκοπον τὴν 10ην Μαρτίου 1913. Ἄλλ' ἅμα τῇ ἐκρήξει τοῦ πρῶτου παγκοσμίου πολέμου τὰ Δαρδα-νέλλια ἐγένοντο οἰκτρὸν θέατρον πολεμικῶν ἐπιχει-ρήσεων καὶ τῇ ψυχῇ ὀδυνώμενος ὁ Ἱεράρχης Εἰρη-ναῖος μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔθα μετέιχε τῆς ὄλης θανασίας δράσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πα-τριαρχείου, κληθείς, ἐν συνεχείᾳ, κατὰ τὸ ἔτος 1919 ὡς συνοδικὸς σύνοδρος. Κατὰ Φεβρουάριον τοῦ ἔτους 1922 πατριαρχούντος τοῦ ἀειμνήστου Μελετίου Γ' κατεστάθη οὗτος Μητροπολίτης Ἐλασσάνος, ποι-μάνας τὴν μικρὰν ταύτην Ἐπισκοπὴν ἐπὶ ἓν ἔτος, καθότι ὠνομάσθη καὶ αἰθῆς ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου Ζ' Μητροπολίτης Δαρδανελ-λίων καὶ Λαμψάκου καὶ ὡς τοιοῦτος διέμενεν εἰς Ἀ-θήνας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μητροπολίτου Σάμου μακαρίτου Κωνσταντίνου Βοτζαλίδου, τὴν 10ην Ἀ-πριλίου 1926 ἀνεδείχθη ὁ Εἰρηναῖος Μητροπολίτης Σάμου. Ἐποίμανε δὲ τὴν ἱστορικὴν ταύτην Μητρο-πόλιν θεοφιλῶς καὶ θεαρέστως μέχρι τοῦ προχθῆς ἐπισυμβάντος θανάτου αὐτοῦ, τιμώμενος καὶ ἀγαπώ-μενος ὑπὸ τοῦ λογικοῦ αὐτοῦ ποιμνίου καὶ κατέχων διακεκριμένην θέσιν οὐ μόνον μεταξὺ τῶ Ἑλλήνων Ἱεραρχῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν Ὁρθοδόξων καθόλου.

Κατὰ τὸ ἔτος 1924 μεταβὰς εἰς Παρισίους πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ, δὲν ὤκνησεν, Ἀρχιε-ρεὺς ὢν, νὰ ἐγγραφῇ μεταξὺ τῶν φοιτητῶν τοῦ ἐν Παρισίοις Ἀνωτάτου Σορβονεῖου Πανδιδασκηρίου καὶ νὰ ἀκούσῃ μαθήματα φιλοσοφίας καὶ φιλολογίας παρ' ἐπιφανεστάτων Γάλλων διδασκάλων καὶ Καθη-γητῶν.

Ὁ ἀοίδιμος Μητροπολίτης Εἰρηναῖος ἦτο εὐρυ-μαθῆς καὶ φιλομαθῆς, γνώστης ἄριστος τοῦ Ἑλλήνου λόγου, ὃν ἐχειρίζετο μετὰ δυνάμει καὶ χάριτος, κάτοχος τῆς γαλλικῆς καὶ ἄριστα κατηρητισμένος θεο-λογικῶς, φιλολογικῶς καὶ φιλοσοφικῶς. Ἐν περι-στάσεσιν ἔγραψε πλείστας ὄσας μελέτας θεολογικοῦ, ἐκκλησιαστικοῦ καὶ φιλοσοφικοῦ περιεχομένου, ἀνα-δημοσιευθείσας ἐσχάτως εἰς πέντε τόμους. Μετέ-φρασε δὲ ἐκ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν τὰς συγγραφὰς τοῦ Ρώσου Θεολόγου καὶ φιλοσόφου Μπερδιάγιεφ «Περὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου» καὶ «Πνεῦμα καὶ ἐλευθερία», ἐπιβληθεὶς οὕτως εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον τῆς χώρας ὡς ὁ ἐπιστήμων ἱεράρχης.

Ὡς Συνοδικὸς Σύνοδρος, ὡς μέλος τῶν Ἐκκλη-σιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ λοιπῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὁργανισμῶν ὁ Μητροπολίτης Εἰρηναῖος διὰ τῆς

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Συνισταμένη και σύμβολον.

Ἡ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς χιλιετηρίδος τοῦ Ἁγίου Ὁρους παρουσία ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου συνεκίνησε βαθύτατα τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαόν.

Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀπένευμε τὸν φόρον τιμῆς, ὅστις προσήκει εἰς τὸν κατέχοντα τὸν θρόνον, τὸν ὁποῖον ἐλάμπρυναν καὶ ἐδόξασαν ὁ Χρυσόστομος, ὁ Σέργιος, ὁ Φώτιος καὶ πλείστοι ἄλλοι. Ὁ θρόνος οὗτος, ὅστις ἔμεινεν ἀκλόνητος καὶ ἀσάλευτος καὶ ἀκατάλυτος ἐν μέσῳ τόσων ἱστορικῶν θυελλῶν καὶ καταγίδων, ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ ἀποτελῇ πνευματικὸν φάρον διὰ τοὺς δεχομένους τὴν Ὁρθόδοξον κοσμοθεωρίαν καὶ βιοθεωρίαν.

Ἄλλ' ἂν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην σέβονται καὶ τιμοῦν πάσαι αἱ ἐπὶ μέρος Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ὡς ἀπεδείχθη εἰς τὸ Ἁγιον Ὄρος κατὰ τὴν ὄντως ἱστορικὴν συνάντησιν τῆς Α.Θ. Παναγιότητος μετὰ τῶν Προκαθημένων ἢ τῶν ἐπισήμων ἀντιπροσώπων τῶν ἐπὶ μέρος Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, πολὺ περισσότερον ἢ Ὁρθόδοξος Ἑλλάς, ὡς

κληρονόμος τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Βυζαντίου, βλέπει ἀκριβῶς εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Σεπτῆς Κορρυφῆς τῆς Ὁρθοδοξίας τὴν συνισταμένην καὶ τὸ σύμβολον τῶν βαθυτέρων σκιρτημάτων καὶ πλέον ἐνδομύχων παλμῶν τῆς μακραίωνος ἑλληνικῆς ψυχῆς. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλλάς ἐπεδέχθη τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην μετὰ βασιλικῶν τιμῶν, βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ ἱερᾶς ἀγαλλιᾶσεως.

Ἱστορικὴ συνάντησις.

Ἐν συνεχείᾳ θὰ ἠδύνατό τις νὰ προσθέσῃ ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς σημασίας, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἢ ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους συνάντησις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μετὰ τοῦ Ἑλληνος Βασιλέως καὶ τοῦ Διαδόχου. Ὡς γράφει εὐστόχως ὁ «Ἑλληνικὸς Βορρᾶς», «οὐδαμοῦ τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῇ τόπος καταλληλότερος ἀπὸ τὸ Ἁγιον Ὄρος, διὰ νὰ συναντηθοῦν, πεντακόσια δέκα ἔτη ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ μόνος Ὁρθόδοξος Ἡγεμὸν ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ κορυφῆ τῆς ὀρθῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ. Διότι εἰς τὸ Ἁγιῶνμον Ὄρος, περισσότερον ἀπὸ ὅπου-

σοφίας του, τῆς βαθυτάτης ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεώς του, τῆς ἀγάπης του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, τῆς προσηλώσεώς του εἰς τὰς ἱερὰς παραδόσεις, τῆς μετριοπαθείας του, τῆς πείρας του καὶ τῆς συνέσεώς του, συνετέλει εἰς τὴν εὐκταίαν λύσιν τῶν ἐκάστοτε προβαλλομένων Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Μεταβαίνων ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ Οἰκουμενικὰ Συνέδρια ἔδωκε τὸ παρὸν τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀκμῆς τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦ νευρώδους Ἐκκλησιαστικοῦ κηρύγματος του, τέλος, ἔδιδε πνευματικὰς ἀνατάσεις εἰς τὸ ἀκροατήριόν του καὶ ὡς ἠδύμολπος ἱεροουργὸς καὶ ἐκτελεστής ἄριστος τῆς πατρίου Βυζαντινῆς Μουσικῆς ἔθελγε τὸ ἐκκλησιαστικόν, μεταρσιώνων αὐτὸ πρὸς τὰ οὐράνια σκηνώματα.

*

Ὁ ἀειμνήστου Μητροπολίτης Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εἰρηναῖος ἐγένετο ὁ εὐγενής, ὁ ἄδολος, ὁ χρηστοῦς, ὁ εὐπαιδευτος, ὁ ἔξοχος ἱεράρχης ἐν Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ. Ἦτο φύσει ἀριστοκράτης τῆ σκέφει, τῆ προαιρέσει, τοῖς τρόποις καὶ τῆ ἀναστροφῇ. «Προσελήλυθε ἤδη Σιών ὄρει καὶ πόλει Θεοῦ ζώντος, Ἱερουσαλήμ ἐπουρανίῳ, καὶ μυριάσιν ἀγγέλων, πανηγύρει καὶ Ἐκκλησίᾳ πρωτοτόκων ἀπογεγραμμένων ἐν οὐρανοῖς, καὶ κριτῇ Θεῷ πάντων, καὶ πνεύμασι δικαίων τετελειωμένων, καὶ διαθήκης νέας μεσίτη Ἰησοῦ, καὶ αἵματι ραντισμοῦ κρεῖττον λαλοῦντι

παρὰ τὸν Ἄβελ» (Ἐβρ. 12,22-24). Ὁ τρόπος αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἀφιλάργυρος, ἀρκούμενος τοῖς παροῦσιν «αὐτὸς γὰρ εἶρηκεν· οὐ μὴ σὲ ἀνῶ, οὐδ' οὐ μὴ σὲ ἐγκαταλείπω». Ἐφήρμοξέτω γραφικόν: «Ἡ φιλαδελφία μενέτω τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε», εὐμενὲς δὲ τὸ οὖς ἔτεινε τοῖς ἐν δοκιμασίαις καὶ περιστάσεσιν οὖσιν ἀδελφοῖς ἡμῶν. Διόπερ καὶ ἡμεῖς ὑπερηφανεύομενοι διὰ τοιοῦτον ἔξοχον Ἱεράρχην, ἀποικύομενον ἤδη ἐν χώρα ζώντων καὶ σκηναῖς δικαίων, πολύκλωνστον καὶ πολύδακρον πνευματικὸν ἡμῶν πατέρα, τῇ γραφῇ στοιχοῦντες· «μνημονεῦετε τῶν ἡγουμένων ἡμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ», ἀναφωνοῦμεν.

Τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εἰρηναίου, εἴη αἰωνία ἡ μνήμη.
'Α μ ἡ ν.

Τὸν νεκρὸν ἀπεχαιρέτησεν δι' ὀλίγων ἐκπρόσωπος τῆς ἐνταῦθα Ἐνώσεως Σαμίων.

Μετὰ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ἐγένετο ἡ ἐκφορά τοῦ σκηνώματος ἐκ τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως εἰς τὸ Α' Νεκροταφεῖον Ἀθηνῶν. Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἐκλιπόντος Ἱεράρχου ἀνέγνωσε τρισάγιον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Ἰάκωβος. Τιμὰς ἀπέδωκεν εἰς τὸν νεκρὸν, τόσον κατὰ τὴν ἐκφορὰν ὅσον καὶ κατὰ τὴν ταφήν, ἄγγμα στρατοῦ μετὰ τῆς μουσικῆς του.

δήποτε ἄλλοῦ, διασφύζεται ἀκεραία, σχεδὸν ζῶσα, ἢ παράδοσις τοῦ Βυζαντινοῦ Δικεφάλου... Οὐδεμία πρόθεσις πολιτικοποίησεως τῶν ἐορτῶν τῆς χιλιετηρίδος τοῦ Ἁθῶ ὑπάρχει. Οὐχ ἦττον, ὁμοῦ, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ διαχωρίσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀπὸ τὸν Ἑλληνισμόν, τοῦ ὁποῖου ἡ πρώτη ἐθνικὴ σημαία ὑπῆρξεν ὁ Δικεφάλος Ἀετός, ὁ δὲ πρῶτος ἐθνικὸς ὕμνος ἦτο ὁ περιώνυμος Χαιρετισμὸς εἰς τὴν Ὑπέρμαχον Στρατηγὸν ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος».

Ἀληθῶς διὰ τοὺς Ἑλλήνας ἡ συνάντησις Πατριάρχου, Βασιλέως καὶ Δικεφάλου θὰ παραμείνῃ ἱστορικὴ. Εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὑπὸ τοὺς πλαταγισμοὺς τῆς κιτρίνης σημαίας τοῦ Δικεφάλου, πλησίον τῆς πανσέπτου εἰκόνας «Ἄξιον ἐστὶν» καὶ τοῦ σάκκου τοῦ Ἰωάννου Τσιμισκῆ, εὐρέθησαν ἐγγύτατα ἀλλήλων τὸ πάνσεπτον ῥάσον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἡ στρατιωτικὴ στολὴ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων. Ὁ δὲ συμπαραστάμενος Διάδοχος Κωνσταντῖνος ἠσθάνθη βαθύτατα, ὅτι «θὰ ἀποτελέσῃ αὐριον, ὡς βασιλεύς, τὴν ζῶσαν συνέχειαν τῆς περιλάμπρου παραδόσεως τῶν Βυζαντινῶν Ἀυτοκρατόρων, πὺν ἐτερομάτισαν τὴν πανένδοξον ἱστορίαν τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ μὲ τὴν μεγαλειώδη ἀπάντησιν τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου — τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιλεῆ: «Τὴν Πόλιν σοι δοῦναι οὐκ ἐμὸν ἐστίν...»

Ὁ οἰκουμενικὸς χαρακτήρ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Κατὰ τὰς εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐορτὰς ἐπὶ τῇ χιλιετηρίδι αὐτοῦ δὲν προεβλήθη μόνον ὁ στενότερος σύνδεσμος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλ' ἐπὶ πλέον ἔλαμψε καὶ ὁ οἰκουμενικὸς χαρακτήρ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ παρουσία τῶν Προκαθημένων ἢ ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἢ εἰς ἄλλας γλώσσας ἐκφώνησις τμημάτων τῆς κατὰ τὸ βυζαντινὸν τυπικὸν τελεσθείσης λαμπρᾶς Θείας Λειτουργίας ὁ κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ταύτην ἐγκάρδιος καὶ λίαν συγκινητικὸς ἀδελφικὸς ἀσπασμὸς αὐτῶν ἢ κατὰ τὰς συναντήσεις καὶ συνεσιώσεις αὐτῶν ἐπικρατοῦσα ἀτμόσφαιρα τῆς εὐλικρινοῦς ἀγάπης καὶ συναδελφώσεως — πάντα ταῦτα ἀπέδειξαν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι προωρισμένη νὰ χειραγωγῆσιν πάντα τὰ ἔθνη καὶ πάντας τοὺς λαοὺς τῆς γῆς.

Ὅθεν αἱ συναντήσεις τῶν Προκαθημένων καὶ τῶν ἐκπροσώπων τῶν διαφόρων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πρέπει νὰ γίνωνται συχνότερον. Τὸ εἰς τὰς ἐορτὰς τῆς Χιλιετηρίδος τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐκλάμψαν πνεῦμα τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ εὐλικρινοῦς συνεργασίας πρέπει πάντοτε νὰ διέπῃ τὰς σχέσεις τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ νὰ ἀκτινοβολῆται εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον πρὸς δόξαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πρὸς συνεχῆ ἐπέκτασιν τῆς περιοχῆς τῆς ἐκπολιτιστικῆς ἐπιρροῆς τῆς.

Ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου Πάπα Παύλου ΣΤ'.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ διαδεχθέντος τὸν Ἰωάννην ΚΓ' νέου Πάπα ἐγένετο ὑπὸ πάντων εὐχαρίστως δεκτῆ.

Ὁ τέως ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Μιλάνου Τζιοβάνι Μπατίστα Μοντίνι καὶ νῦν πάπας Παῦλος ΣΤ' ἔχει φήμην φιλειωνικῆς καὶ φιλενωτικῆς προσωπικότητος, ἣτις θὰ ἀφιερῶσιν τὰς δυνάμεις τῆς εἰς τὴν προώθησιν τοῦ ἐξαιρετοῦ ἔργου, ὅπερ εἶχεν ἐπιτελέσει ὁ ἐκλεκτὸς προκατόχος του.

Ἡ «Ἐκκλησία» εὐχεται εἰς τὸν νέον προκαθημένον τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ δυσχερὲς ἔργον του. Ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου εἰδικώτερον θὰ ἠχόμεθα, ὅπως ὁ Θεὸς φωτισῇ καὶ ἐνισχύσῃ τὸν νέον Πάπαν, ἵνα οὗτος ἀπαγκιστραθῇ πλήρως τῆς παπικῆς ὑπεροφίας πολλῶν παλαιότερων προκατόχων του καὶ προχωρήσῃ μετὰ θάρρους καὶ ἀποφασιστικότητος εἰς τὴν ἄρσιν τῶν ἐμποδίων, τὰ ὁποῖα δυσχεραίνουν τὴν προσέγγισιν τῆς Ὁρθοδόξου καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο θὰ ἐπιτευχθῇ ἰδίως, ὅταν ὁ νέος Πάπας ἀναγνωρίσῃ ἐπισημῶς τὰς ὑπὸ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας διαπραχθείσας εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀδικίας, συμφῶνως πρὸς τὸ εἰς τὴν ἐπομένῃν παρατήρησιν ἀναφερόμενον λαμπρὸν παράδειγμα τοῦ καρδινάλιου τῆς Βοστώνης Κούσιγκ.

Θαρραλέα ὁμολογία.

Κατὰ τὸν ἐορτασμὸν τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ ὀρθοκαθολικοῦ πανεπιστημίου τῆς Βοστώνης ὁ ὀρθοκαθολικὸς ἀρχιεπίσκοπος τῆς πόλεως καρδινάλιος Κούσιγκ, ἐνώπιον ἀκροατηρίου ἐκ τριῶν περίπου χιλιάδων ἀτόμων, μετὰ καταπλησσοῦσης εὐλικρινείας ὁμολόγησε τὴν ἐναντι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διαπραχθείσαν ὑπὸ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας ἀδικίαν. «Πλησιάζομεν, — ἐτόνισεν ὁ ὀρθοκαθολικὸς καρδινάλιος—, νὰ ζητήσωμεν συγγνώμην, διὰ νὰ ἔλθουν μαζί μας νὰ θέσωμεν τὰ δῶρά μας μαζί ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ Θεοῦ. Ἡ προσέγγισίς μας καὶ ὁλόκληρος ἡ πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους ἀδελφούς διαγωγὴ μας πρέπει νὰ ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν ἐντιμὸν ἀναγνώρισιν τῶν σφαλμάτων μας καὶ ἐλλείψεων μας δι' εὐλικρινοῦς ταπεινωφροσύνης, θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης».

Ἀληθῶς, ὡς ἐτόνισεν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβος, τὸ πνεῦμα τῆς ὁμιλίας τοῦ καρδινάλιου Κούσιγκ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κατευθυντήριος βᾶσις εἰς οἰανδήποτε προετοιμασίαν προσεγγίσεως Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

Ἀνάγκη οὐσιαστικῆς ἐπαφῆς.

Καθ' ἃ ἀνεγράφη καὶ εἰς τὸν καθημερινὸν Τύπον, ἡ Ὁρθόδοξος Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία διὰ τοῦ ἐπισημοῦ ὀργάνου τῆς «Τσαρκόβεν Βέστνικ» συνιστᾷ εἰς τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Βουλγαρίας, ὅπως ἀναγνωρίσουν ὡς ἅγιον τὸν ἀναγνωρισθέντα ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἅγιον Νεκτάριον.

Εἰς σχετικὸν ἄρθρον του ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τῆς Σόφιας κ. Απόστολος Μιχαήλωφ ἀναφέρει, ὅτι ὁ ἅγιος Νεκτάριος εἶναι μία

των πανορθόδοξων μορφών. «Ο άγιος Νεκτάριος, συνεχίζει, δέν είναι μάρτυς ή όμολογητής της πίστεως. Η φήμη του όφείλεται αποκλειστικώς εις τας μεγάλας του άρετάς και εις τά έκτακτα σημεία, τά όποια μεταθανάτιως έπεδείχθησαν υπό της Θείας Χάριτος. Η προσωπικότης του άγιου Νεκταρίου δύναται να προβληθής παρ' ήμιν ως παράδειγμα προς μίμησιν, έκαστος δέ πιστός είναι δυνατόν να επικαλήται εις τας προσευχάς του τó άγιον όνομά του». Ακολούθως ό συγγραφεύς του άρθρου αναφέρει λεπτομερείας της ζωής του Αγίου και τονίζει, ότι και ζών άνεγνωρίσθη υπό του λαού της Αίγίνης και έξιτιμάτο ως άγιος. Μετά τόν θάνατόν του ή φήμη του κατέκτησεν όλην τήν Ελλάδα και πολύ συντόμως όλας τας όρθοδόξους χώρας.

Πάντα τά άνωτέρω όδηγούν εις τó να σκεφθώμεν, ότι άσφαλώς ή ενότης της καθ' όλον Όρθοδόξου Έκκλησίας θα καταστή λαμπρότερα και περισσότερον καρποφόρος, εάν πληθυνθοούν αι έκδηλώσεις της μεταξú των επί μέρους Όρθοδόξων Έκκλησιών ούσιαστικής έπαφής. Πρέπει να εύρεθής τρόπος, ώστε αúται να γνωρίζουν αλληλάς εις όλους τούς τομείς της πνευματικής ζωής, δια να αλληλοενισχύωνται με τήν ανταλλαγήν της πείρας των και των πνευματικών θησαυρών των και πρό πάντων με τήν προβολήν της ζωής των άγιων προσωπικοτήτων των.

Άξιόπαινοι έξορμήσεις,

Άξιος ιδιαίτερας έξάρσεως είναι ό αντίχλιαστικός άγών, ό όποίος έγένετο προσφάτως εις πολλάς Ι. Μητροπόλεις, ως λ.χ. εις τας Ι. Μητροπόλεις Ηλείας, Μυτιλήνης, Τρίκκης και Σταγών. Χάρις εις τó ενδιαφέρον των Σεβ. Ίεραρχών και εις τήν πρόθυμον συμμετοχήν κληρικών και λαϊκών ό άγών ούτος ώργανώθη μετά πολλής προσοχής και προσέλαβε μεγάλην έκτασιν. Ειδικότερον έπρογραμματίσθησαν και έγένοντο δεκάδες όμιλιών εις τούς ιερούς ναούς, εις αίθούσας, εις τά σχολεία, εις συγκεντρώσεις εργαζομένων νέων, εις δημοσίους ύπαλλήλους και άλλους έπιστήμονας και έδημοσιεύθησαν ειδικά άρθρα εις τας τοπικάς έφημερίδας. Είς δέ τούς ιερούς ναούς κομπολόων και χωρίων, εις τά όποια δέν ήτο δυνατόν να κηρύξουν οι διάφοροι όμιληταί, άνεγνώσθησαν ειδικά γραπτά κηρύγματα.

Άναμφιβόλως αι άξιόπαινοι έξορμήσεις αúται άπτελούν αναγκαίαν αντίδρασιν κατά της αντιχριστιανικής προπαγάνδας των Χιλιαστών. Άς εδγηθώμεν, ώστε αúται να επέκταθούν εις πάσας τας Ι. Μητροπόλεις και να στραφούν ού μόνον εναντίον των Χιλιαστών, αλλά και εναντίον πασών των προπαγανδών, αι όποια λυμάνονται τας ελληνικάς επ αρχίας και έπιβουλεύονται τήν πνευματικήν ενότητα του Έλληνικού λαού.

Να επικουρηθής υπό της Πολιτείας.

Όφείλονται συγχαρητήρια εις τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Καστορίας κ. Δωρόθεον δια τας επ' αúτου καταβαλλόμενας προσπάθειάς προς άνοι-

κοδόμησιν της ιστορικής μονής του Αγίου Νικολάου, ήτις είναι άρρήκτως συνδεδεμένη μετά του Μακεδονικού άγώνος. Η περί ής ό λόγος μνή άπετέλεσεν όρμητήριον και καταφύγιον των αγωνιστών ούτινες κατά τήν δραματικήν περίοδον των ετών 1903 1908 άνέτρεψαν τήν βουλγαρικήν άπειλήν εναντίον της Μακεδονίας.

Άλλά δια να στεφθής υπό επιτυχίας ή προσπάθεια του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, δέον παρατηρήτως να επικουρηθής υπό της Πολιτείας. Αúτη πρέπει να λάβη σοβαρώς επ' όφιν τήν σημασίαν, τήν όποίαν έχει ή αναστήλωσις μιας κιβωτού περικλειούσης τόσας ιστορικάς και ήρωικάς αναμνήσεις δια τόν βόρειον Έλληνισμόν.

Δίκαιον αίτημα.

Όρθώς ελέγχθη, ότι σχετικόν προς τó ζήτημα των έπιμελητών βυζαντινών αρχαιοτήτων, περί του όποίου έγγραψαμεν κατ' επανάληψιν, είναι και τó θέμα της διδασκαλίας της Βυζαντινής Ιστορίας εις τήν Δ' τάξιν του Γυμνασίου. Τó Υπουργείον Θρησκευμάτων και Έθνικής Παιδείας πρέπει δια Νόμον να επιτρέψη και εις τούς θεολόγους να διδάσκουν τήν Βυζαντινήν Ιστορίαν εις τά Δημόσια και Ίδιωτικά Γυμνάσια.

Τούτο είναι δίκαιον και λογικόν δια πολλούς λόγους, οι κυριώτεροι των όποιων είναι οι εξής: Οι Θεολόγοι διδάσκονται Βυζαντινήν Ιστορίαν και Βυζαντινήν Αρχαιολογίαν εν τώ Πανεπιστημίω. Έπειτα ή ύλη της Βυζαντινής Ιστορίας και της Εκκλησιαστικής Ιστορίας συμπίπτει εις πολλά σημεία. Τέλος ή ικανοποιητική έρμηνεία και κατανόηση του βυζαντινού πολιτισμού μόνον δια των θεολογικών παραστάσεων είναι δυνατή δοθέντος ότι τó χριστιανικόν πνεύμα είναι ή έμψυχούσα τόν βυζαντινόν πολιτισμόν έντελέχεια και ζωτική δύναμις.

Θλιβεραί διαπιστώσεις.

Ο διακεκριμένος δημοσιογράφος κ. Θ. Παπακωνσταντίνου αναλύων από της κοινωνιολογικής σκοπιάς τά εις προηγούμενον φύλλον της «Έκκλησίας» μνημονοθεντα έκτροπα τά όποια συνέβησαν κατά τήν τέλεσιν των γάμων μιας πρωταγωνιστριάς του θεάτρου και του κινηματογράφου καταλήγει εις τας εξής θλιβεράς διαπιστώσεις:

«Τά σύγχρονα πλήθη πλήττον πολύ, έχουν περισσότερας διαθεσίμους ώρας άργίας, είναι άδεια και άγχώδη και έξώστροφα ψυχικώς. Δι' αúτό ήθοιοι (γυναίκες, και μάλλον της έλαφράς τέχνης), μουσικοί (άσματοποιοί) και ποδοσφαιρισταί είναι τά είδωλα των συγχρόνων μαζών.

Δέν μαρτυρεί βέβαια τούτο καλλιτεχνικήν έξόφωσιν. Μία μεγάλη τραγωδός, χωρίς καμπιολότητας έπιμόνως έπιδεικνυόμενας δέν προκαλεί ύστερίαν των μαζών. Ένας μεγάλος μουσικός, μεγάλος ζωγράφος μεγάλος γλύπτης μεγάλος λογοτέχνης τας άφίρει άδιαφόρους. Ένας ραιβόπους όμως και στενο-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερά Σύνοδος

—Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισε τὴν ἐπαναλειτουργίαν τοῦ Πνευματικοῦ Φροντιστηρίου Πεντέλης κατὰ τὰς χρονικὰς περιόδους Ὀκτωβρίου-Νοεμβρίου ἐ.ε. καὶ Μαΐου-Ἰουνίου προσεχοῦς ἔτους.

Ὡσαύτως καθώρισε τὸν κύκλον τῶν μαθημάτων καὶ τὴν διδασκαλίαν τούτων ὕλην, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς γενομένης εἰς αὐτὴν εἰσηγήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Παραμυθίας κ. Τίτου, ὀρίσασα συνάμα καὶ τὰ πρόσωπα — κληρικῶν, τὰ ὅποια θὰ διδάξουν εἰς αὐτό, ἀναθέσασα εἰς τὸν Σεβ. Παραμυθίας τὸν καταμερισμὸν τῆς διδασκαλίας ὕλης εἰς ἕνα ἕκαστον τούτων.

Ἀπεφάσισθη ὁμοίως ὅπως ὁ κύκλος τῶν μαθημάτων τοῦ Πνευματικοῦ Φροντιστηρίου περιορισθῆ εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα στοιχεῖα τῆς εἰδικῆς ταύτης ἐπιμορφώσεως τῶν ἐφημερίων.

Ταῦτα θὰ εἶναι: 1) Ἐξομολογητικὴ, 2) Ἑρμηνεία Ἱερῶν Κανόνων, 3) Ἑρμηνεία περικοπῶν Κ. Δ. σχετικῶν, 4) Χριστ. Ἠθική, 5) Στοιχεῖα Ψυχολογίας καὶ Παιδαγωγικῆς καὶ 6) Ποιμαντικὴ ἐνοριακὴ δράσις. Ἀναλυτικῶς τὰ κεφάλαια τῆς διδασκαλίας τούτων ὕλης περιλαμβάνονται εἰς τὴν εἰσηγήσειν τοῦ Σεβ. Παραμυθίας, τὴν ἐγκριθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

—Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξαπέστειλεν ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ εἰς τὰς τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης καὶ Δωδεκανήσου, ὅπως ἐγκαίρως ὀρίσωσιν τὰ πρόσωπα τῶν ἐφημερίων, ἅτινα θὰ παρακολουθήσουν τὰ μαθήματα τοῦ ἀνωτέρου Πνευματικοῦ Φροντιστηρίου.

—Ὁ Σεβ. Δημητριάδος κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 18ης Ἰουνίου προέβη εἰς ἔκθεσιν ἐπὶ τοῦ συγκληθέντος εἰς Φραγκοφούρτην συνεδρίου τοῦ Π.Σ.Ε. περὶ μεταναστεύσεως.

μέτωπος ποδοσφαιριστῆς εἶναι προσωπικότης διότι ἱκανοποιεῖ τὸ μαχητικὸν καὶ τὸ «πατριαστικὸν» ἔνστικτον τοῦ ὄχλου. Ὁ καθημερινὸς τύπος ὁ ὁποῖος περισσότερον κατευθύνεται παρὰ κατευθύνει διαθέτει σελίδας δλοκλήρους μὲ ἀσημάντους καὶ πολλὰς ἐμετικὰς λεπτομερείας διὰ τὰ καθημερινὰ καμώματα τῶν παροδικῶν ἰνδαλμάτων τοῦ κοινοῦ. Καὶ τὸ γεγονός αὐτὸ στενεύει ἀκόμη περισσότερον τὸν ψυχικὸν κόσμον τῶν μαζῶν πὸν νομίζουσιν ὅτι ὁ σεισπογισμὸς εἶναι «τέχνη», τὸ γδύσιμον «αἰσθητὴ μυσταγωγία», τὸ μοιρολόγι καὶ ἡ φιλολογικὴ λυπομανία καὶ θρηνοδία προοδεντικὴ μουσικὴ καὶ τὰ λακτίσματα «ἀθλητισμός». Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι πραγματικὰ μοχθοῦν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα — οἱ σοφοί, οἱ ἐπιστήμονες, οἱ μάρτυρες — εἶναι ἀδιάφοροι διὰ τοὺς πολλούς. Καὶ αὐτὸ συνέβαινε πάντοτε. Τώρα ὅμως ἔχει παραγίνει».

Τουρισμὸς καὶ ἐθνικὴ παράδοσις.

Ἡ Πολιτεία ἔχει συνειδητοποιήσει πλέον τὴν ἀνάγκην τῆς πλήρους τουριστικῆς ἀξιοποιήσεως τῆς χώρας. Ἡ καταβαλλομένη πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν προσπάθεια εἶναι ἐπαινετὴ ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων, διότι καὶ προγραμματισμένη φαίνεται νὰ εἶναι καὶ ἀποδοτικὴ, ἐὰν κρίνη κανεὶς ἀπὸ τὴν κατ' ἔτος σταθερὰν ἀύξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν Ἑλλάδα ξένων. Ὄρισμένα δὲ ἰδιαιτέρως ἐκκεντρικὰ περὶ τῆς χώρας ἔχουν ἀξιοποιηθῆ εἰς βαθμὸν σχεδὸν ἰδεώδη. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐνῶ εἰς τὴν ὕλην πλευρᾶν τοῦ ζητήματος (συγκοινωνία, ξενοδοχεῖα κ.λ.π.) οἱ ἀρμόδιοι ἔχουν σαφεῖς καὶ εὐστόχους ἔνεκα τῆς πραγματικότητος ἰδέας, εἰς τὴν αἰσθητικὴν καὶ τὴν πνευματικὴν αἰ ἰδέαι των δὲν εἶναι πάντοτε ἀναλόγως φωτειναί. Πρόκειται συγκεκριμένως διὰ τὴν διατήρησιν, τὴν ἔξαρσιν καὶ τὴν προβολὴν τοῦ τοπικοῦ χρώματος ἕκαστου τουριστικῶς ἐνδιαφέροντος τόπου. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἔχουν χάσει τὸ χρῶμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ

τὴν ἀληθινὴν των γοητείαν ἐξ αἰτίας τῆς ἀλογίστου σωρεύσεως στοιχείων τουριστικῆς «διακοσμῆσεως», τὰ ὅποια ἔρχονται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐλληνικότητα τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος καὶ τοῦ ἐντοπίου ἀνθρωπίνου συνόλου. Οἱ τόποι αὗτοι εἶναι πλέον κοσμοπολιτικοὶ καὶ ὄχι ἐλληνικοῦ χρώματος, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ ἑλλειψιν βαθυτέρας αἰσθησεως εἰς τὴν ἀσκουμένην καὶ ἐφαρμοζομένην τουριστικὴν πολιτικὴν. Τὸ κακὸν αὐτό, τὸ ὁποῖον ἔχει συνεπείας καὶ διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ ἐντοπίου πληθυσμοῦ πρέπει νὰ μὴ συνεχισθῆ. Εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ θέλγον τοὺς ξένους εἶναι πάντοτε ὅ,τι ἐντόνως εἶναι ἐλληνικὸν καὶ ὄχι ἀπλῶς αἰ ὕλκαι ἀνέσεις καὶ ἐξυπηρετήσεις τὰς ὁποίας εὐρίσκουν καὶ εἰς οἰονδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου.

Μία διάλεξις.

Ἡ δοθεῖσα πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας διάλεξις τοῦ διακεκριμένου θεολόγου κ. Βασ. Μουστάκη μὲ θέμα «Ὁ ἐκλιπὼν πάπας Ἰωάννης ΚΓ' ἀπὸ ὀρθοδόξου σκοπιᾶς» ἐνεποίησε ἐξαιρετικὴν αἰσθησιν εἰς τὸ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον, τὸ ὁποῖον τὴν παρηκολούθησεν. Τοῦτο οφείλεται ἐκτὸς τῆς ὑψηλῆς ποιότητος τοῦ κειμένου ἀπὸ ἀπόψεως μορφῆς κυρίως εἰς τὸ ὅτι ἡ διάλεξις αὐτὴ ὑπῆρξε μία ἀποστομωτικὴ ἀπολογία τῆς συνετῆς πολιτικῆς, τὴν ὁποῖαν ἀκολουθεῖ ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐναντι τῶν οἰκουμενικῶν θεμάτων. Ὁ ὀμιλητὴς μὲ λαμπρὰν ἐπιχειρηματολογίαν ἀνέλωσε τοὺς λόγους αὐτῆς τῆς στάσεως τῆς Ἐκκλησίας μας, προβαλὼν ὅτι τὴν δικαιολογεῖ καὶ τὴν ἐξηγεῖ καὶ καταδείξας ὅτι ἡ συντηρητικότης της εἶναι ὄχι προῖον φοβίας, ἀλλὰ πνευματικῆς σοβαρότητος καὶ ρεαλισμοῦ. Τοῦτο δὲν ἠμπόδισε τὸν κ. Μουστάκην νὰ ἀποτίσῃ τὸν δίκαιον ἔπαινον εἰς τὸν ἐκλιπὸντα ποντίφηκα ὁ ὁποῖος πράγματι ὑπῆρξεν ἀνὴρ ἀξίος συμπαθείας καὶ θαυμασμοῦ.

Άρχιεπισκοπή Άθηνών

Ο Μακαριώτατος Άρχιεπίσκοπος Άθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Χρυσόστομος κατά τὸ διαρρηύσαν 15ῃ ἡμερον συνεργάσθη μετὰ Σεβασμ. Μητροπολιτῶν, τῶν παρ' αὐτῷ Θεοφ. Βοηθῶν Ἐπισκόπων καὶ τῶν προϊσταμένων διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ὑπηρεσιῶν.

Ἐχοροστάτησε: Τῆ 16ῃ Ἰουνίου εἰς τὴν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῶ τελεσθεῖσαν θείαν Λειτουργίαν.

— Τῆ 17ῃ Ἰουνίου εἰς τὴν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῶ τελεσθεῖσαν θείαν Λειτουργίαν, καθ' ἣν ἔψαλεν ἡ ὀρθόδοξος φινλανδικὴ χορωφία.

— Τῆ 28ῃ Ἰουνίου εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ πανηγυρίζοντος ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Παύλου, Ψαρρῶν.

— Τῆ 29ῃ Ἰουνίου προέστη τῆς ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῶ τελεσθείσης δοξολογίας ἐπὶ τοῖς ὄνομαστηρίοις τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Βασιλέως Παύλου, μετὰ μεσημβρίαν δὲ ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου τελεσθέντα πανηγυρικὸν Ἑσπερινόν.

Ἀνεχώρησε: Τῆ 18ῃ Ἰουνίου διὰ τὴν Ἀλεξανδρούπολιν, ὅπου τὴν ἐπομένην ὑπεδέχθη τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Ἀθηναγόραν, ὃν καὶ προσεφώνησε κατὰ τὴν ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῶ τελεσθεῖσαν δοξολογίαν. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἐξεπροσώπησε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ελλάδος εἰς τὰς πανηγυρικὰς ἐορταστικὰς ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῆ χιλιετηρίδι αὐτοῦ, ἐπιστρέψας εἰς Ἀθήνας τὴν 25ῃν Ἰουνίου.

Προήδρευσε: Τῆ 26ῃ Ἰουνίου τῆς συσκέψεως ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς εἰς Ἀθήνας τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρου.

— Τῆ 26ῃ καὶ 27ῃ Ἰουνίου τῆς Ἐπιτροπῆς Μελέτης τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ελλάδος.

Παρέστη: Τῆ 27ῃ Ἰουνίου εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς ὕψικαμίνου τῶν ἐν Ἐλευσίῃ ἐργοστασιῶν τῆς «Χαλυβουργικῆς».

Ἐπεδέχθη: Τῆ 30ῃ Ἰουνίου εἰς τὸ Φαληρικὸν Δέλτα τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Ἀθηναγόραν, παραστὰς ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῶ τελεσθεῖσαν ἐπίσημον δοξολογίαν, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας προσεφώνησε τὸν Πατριάρχην, ὃ ὁποῖος καὶ ἀντεφώνησεν. Ἀκολούθως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ὠδήγησε τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην εἰς τὸ μέγαρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὅπου προσεφέρθησαν ἀναμνηστικά. Τὴν 2 μ.μ. ὁ Μακαριώτατος παρεκάθησεν εἰς τὸ ἐπίσημον πρόγευμα, τὸ ὁποῖον παρετέθη εἰς τὰ Ἀνάκτορα πρὸς τιμὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τὴν δὲ 6 μ.μ. παρέστη εἰς τὸν ἐν τῷ ἱερῷ ναῶ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου τελεσθέντα πανηγυρικὸν ἔσπερινόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχοροστάτησεν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ἐδέχθη: Τῆ 16ῃ Ἰουνίου τὸν ἐν Σόφια ἐπιπετραμμένον τῆς Φινλανδίας.

— Τῆ 26ῃ Ἰουνίου τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Καρέλιας καὶ πάσης Φινλανδίας κ. Παῦλον.

— Τῆ 28ῃ Ἰουνίου τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Σιναίου κ. Πορφύριον, τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας Λεοντοπόλεως κ. Κωνσταντίνου, Ἡλείας κ. Γερμανόν, Πατρῶν κ. Κωνσταντίνου, Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβου, Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Στυλιανόν, Καστορίας κ. Δωρόθεον καὶ Πατάρων κ. Μελέτιον, τὸν διευθυντὴν τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν κ. Μπάϊζον, τὸν διευθυντὴν τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Γ. Κελεμενὴν καὶ τὸν αἰδεσ. πρωτοπρεσβύτερον κ. Γ. Πυρουνάκη.

*

Ο Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Θαυμακοῦ κ. Χρυσόστομος κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Ἰουνίου, ἐν Κυριακαῖς καὶ ἑορταῖς, ἐχοροστάτησεν, ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν εἰς διαφόρους ἱεροὺς ναοὺς.

— Τῆ 1ῃ ἐχοροστάτησε καὶ ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τοῦ Γ' Πανελληνίου Θεολογικοῦ Συνεδρίου καὶ ἐν συνεχείᾳ παρέστη εἰς τὴν ἐναρκτήριον συνεδρίασιν αὐτοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας.

— Τῆ 2α, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Πεντηκοστῆς, συνλειτούργησεν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ἱερὸν ναὸν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Κερνίτσας κ. Χρυσοστόμου.

— Τὴν ἰδίαν ἡμέραν παρηκολούθησεν ἐν τῷ Προεδρείῳ τὴν πρωϊνὴν καὶ μεταμεσημβρινὴν συνεδρίασιν τοῦ Γ' Πανελληνίου Θεολογικοῦ Συνεδρίου εἰς τὴν Α' αἴθουσαν διδασκαλίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀναπληρώσας τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμον.

— Τῆ 3ῃ ἐχαιρέτησε τοὺς συνέδρους τοῦ Γ' Πανελληνίου Θεολογικοῦ Συνεδρίου, ἐν τῇ ὡς ἀνω αἰθούσῃ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἀπὸ μέρους τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου, ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ.

— Τῆ 5ῃ, ἐκπροσωπῶν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον, ἐχαιρέτησεν ἀπὸ μέρους αὐτοῦ, προσφωνήσας καταλλήλως, εἰς τὴν Ἑθνικὴν Ἑστίαν τοῦ Β. Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος (Πύργος Βασιλίσσης) τοὺς ὑπὸ αὐτῆς φιλοξενηθέντας ἱερεῖς τῶν ἱερῶν Μητροπόλεων Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, Φθιώτιδος, Κρήτης, Γορτύνης καὶ Ἀρκαδίας, Κισάμου καὶ Σελίνου καὶ Πέτρας τῆς Κρήτης.

— Τῆ 8ῃ προέστη Συνάξεως τῶν Ἐφημερίων καὶ τῶν Διακόνων τοῦ 10ου τομέως εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Πολυγώνου, ὀμιλήσας καταλλήλως πρὸς αὐτοὺς.

— Τῆ 9ῃ εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης κ. Προκοπίου, Τοποτηρητοῦ τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς, ἐτέλεσε τὰ Ἐγκαίνια τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίων Ἀναργύρων Καραβᾶ—Πειραιῶς καὶ τὴν θείαν λειτουργίαν, ὀμιλήσας καταλλήλως ἐπὶ τοῖς Ἐγκαίνιοις.

— Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐπεθεώρησε τοὺς ἱεροὺς ναοὺς Ἁγίας Αἰκατερίνης Πλάκας, Ἁγίου Δημητρίου Πλάκας, Ἁγίου Νικολάου Ραγκαβᾶ, Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Πλάκας, Ἁγίου Δημητρίου Ψυρρῆ, Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Χριστοκοπίδου, Ἁγίου Κωνσταντίνου Ὀμονοίας, Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Πύλης Ἀγορᾶς (Γρηγοροῦσα), Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Χρυσοκαστριωτίσσης, Τριῶν Ἱεραρχῶν Πετραλώνων, καὶ Ἁγίας Αἰκατερίνης Πετραλώνων.

— Τῆ 16ῃ ἐπεθεώρησε τοὺς ἱεροὺς ναοὺς Ἁγίας Σοφίας Ψυχικοῦ, Ἁγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου, Ἁγίου Παντελεήμονος Τραχώνων καὶ τὸν «Εὐκτήριον Οἶκον τῆς Ἀκαθίστου» ἐν Αἰξωνῇ, τοῦ πρεσβυτέρου Μαρίου Δασπέργουλα.

— Τῆ 18 προέστη Συνάξεως τῶν Τομεαρχῶν ἐν τῇ ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν.

— Τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ἐκπροσωπῶν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον, ὑπεδέχθη ἐν τῷ ἀεροδρομίῳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Σιναίου κ. Πορφύριον, καὶ τὴν Ἀντιπροσωπεῖαν τῆς Τσεχοσλοβακικῆς Ἐκκλησίας, ἐλθόντας διὰ τὰς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἑορτὰς ἐπὶ τῇ χιλιετηρίδι αὐτοῦ.

— Τὴν ἰδίαν ἡμέραν προέπεμψεν ἀπὸ μέρους τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου, ἐν τῷ ἀεροδρομίῳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβον, ἐπιστρέφοντα εἰς Ἀμερικὴν.

— Τῆ 19ῃ προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Βαφειαιδικείου Κληροδοτήματος.

— Τῆ 20ῃ, ἐκπροσωπῶν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον, ὑπεδέχθη ἐν τῷ Σιδηροδρομικῷ Σταθμῷ τῶν ΣΕΚ τὸν Μακ. Πατριάρχην τῆς Σερβίας κ. Γερμανόν, καὶ τὴν συνοδίαν αὐτοῦ Σεβ. Ἐπίσκοπον Τιμοκίου κ. Αἰμιλιανόν καὶ Σεβ. Ἐπίσκοπον Σουμαδίας κ. Βαλλεριανόν, εἰς δὲ τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Ἑλληνικοῦ ὑπεδέχθη, ὡσαύτως ἀπὸ μέρους τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου, τοὺς Σεβ. Μητροπολίτην Πάφου κ. Γεννάδιον καὶ Θεοφ. Ἐπίσκοπον Ἀμαθοῦντος κ. Καλλίνικον (τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου) μετὰ τῆς συνοδίας αὐτῶν, ὡς ἐπίσης καὶ τοὺς Μακαριώτατους Πατριάρχας Ρουμανίας κ. Ἰουστινιανόν καὶ Βουλγαρίας κ. Κύριλλον μετὰ τῶν συνοδιῶν αὐτῶν, ἀπάντων ἀφιχθέντων ἐνταῦθα διὰ τὰς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἑορτὰς ἐπὶ τῇ χιλιετηρίδι αὐτοῦ.

— Τῆ 21ῃ, ἐκπροσωπῶν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, ὑπεδέχθη εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν Ἀρμένιον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον

κ. Σνόρκ Καλουσιάν, άφιχθέντα διά τās έν 'Αγίω *Ορει έορ-
τάς επί τῆ Χιλιετηρίδι αὐτοῦ.

— Τῆ 22α ένώπιον τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως Παύλου καί
τοῦ 'Εξοχωτάτου Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Παν. Πιπι-
νέλη, ώρκισεν εἰς τὰ 'Ανάκτορα Τατοῖου τόν 'Υπουργόν
τῆς Γεωργίας κ. 'Αντώνιον Μπερνάρην, καί τόν 'Υπουρ-
γόν 'Εσωτερικῶν κ. Χαραλ. Παναγιωτόπουλον.

— Τῆν ἰδίαν ἡμέραν, ὡς μέλος τῆς 'Εξεταστικῆς 'Επιτρο-
πῆς, παρέστη εἰς τās εξετάσεις τῶν τελειοφοίτων τῆς Βυζαν-
τινῆς Σχολῆς τοῦ 'Ελληνικοῦ 'Ωδείου.

— Τῆ 23η έπεθεώρησε τοὺς ἱερούς ναοὺς 'Αγίας Φιλοθέης
Κηπουπόλεως Φιλοθέης, Κοιμησεως τῆς Θεοτόκου Ν. Φιλο-
θέης, 'Αγίου Νικολάου Πτωχοκομείου, Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου
τῆς 'Ιερᾶς Μονῆς Καισαριανῆς καί Μεταμορφώσεως τοῦ Σω-
τήρος Μοσχάτου.

— Τῆ 25η, ένώπιον τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως Παύλου τῆς
Α.Β. 'Υψηλότητος τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου, καί τοῦ
'Εξοχωτάτου Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Παν. Πιπινέλη,
ώρκισεν εἰς τὰ 'Ανάκτορα Τατοῖου τόν κ. Β. Σακελλαρίου
ὡς 'Υπουργόν επί τῆς Δικαιοσύνης, καί τόν κ. 'Αθανάσιον
Τριανταφύλλην ὡς 'Υπουργόν 'Εμπορίου.

— Τῆ 27η, έκπροσωπῶν τόν Μακ. 'Αρχιεπίσκοπον 'Αθην-
ῶν κ. Χρυσόστομον, παρέστη εἰς τὴν έν τῷ Κολλεγίῳ 'Αθην-
ῶν γενομένην τελετὴν τῆς άπονομῆς τῶν πτυχίων εἰς τοὺς
άποφοιτῶντας μαθητὰς τῆς 34ης ἐτησίης 'Απολυτηρίου
τελετῆς.

— Τῆ 29η, μετὰ τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν κ.
Χρυσόστομου καί ἄλλων 'Αρχιερέων, έλαβε μέρος εἰς τὴν έν
τῷ Μητροπολιτικῷ ἱερῷ ναῷ τῶν 'Αθηνῶν τελεσθεῖσαν
Δαξολογίαν, ἐπὶ τοῖς ἄνομαστῆριος τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως
Παύλου. Μετὰ μεσημβρίαν δὲ παρηκολούθησε τόν ἐπὶ τοῦ
Βράχου τοῦ 'Αρείου Πάγου τελεσθέντα πανηγυρικόν 'Εσπε-
ρινόν, καθ' ὃν έχοροστάτησεν ὁ Μακ. 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθην-
ῶν κ. Χρυσόστομος.

— Τῆ 30η παρέστη, μετὰ τῶν ἄλλων 'Ιεραρχῶν, εἰς τὴν
έν τῷ Μητροπολιτικῷ ἱερῷ ναῷ τῶν 'Αθηνῶν τελεσθεῖσαν
Δοξολογίαν ἐπὶ τῆ ἀφίξει τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου κ. 'Αθηναγόρου.

*

Ὁ Θεοφιλέστατος 'Επίσκοπος Κερνίτσης κ. Χρυσό-
στομος κατὰ τὸν λήξαντα μήνα 'Ιούνιον έλειτούργησε
καί έκήρυξε τὸν θεῖον λόγον κατὰ Κυριακάς καί έορτᾶς εἰς
διαφόρους ναοὺς τῶν 'Αθηνῶν.

— Τῆ 10η 'Ιουνίου παρέστη ὡς έκπρόσωπος τοῦ Μακα-
ριωτάτου εἰς τās έν τῷ Λυκεῖῳ 'Ελληνίδων εξετάσεις τῶν μορ-
φωτικῶν κέντρων ἄγραμμάτων μητέρων.

— Τῆ 15η 'Ιουνίου παρέστη ὡς έκπρόσωπος τοῦ Μακα-
ριωτάτου εἰς τὴν έν τῆ Στρατιωτικῇ Λέσχῃ τελετὴν άπονομῆς
διπλωμάτων ὑπὸ τῆς Α.Μ. τῆς Βασιλίσσης εἰς τοὺς άποφοί-
τους τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς ἀξιωματικῶν ἀδελφῶν νοσο-
κόμων.

— Τῆ 18η 'Ιουνίου προήδρευσε συνεδρίας τοῦ 'Επισκοπι-
κοῦ Δικαστηρίου.

— Τῆ αὐτῇ ὑπέδέχθη, ὡς έκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου
μετὰ τοῦ Θεοφ. 'Επισκόπου Θαυμακοῦ κ. Χρυσόστομου, εἰς
τὸ 'Αεροδρόμιον 'Ελληνικοῦ τὸν 'Επίσκοπον Μιχαηλόβιτς
τῆς Τσεχοσλοβακίας κ. Μεθόδιον μεταβαίνοντα εἰς 'Αγιον
'Ορος.

— Τῆ 19η 'Ιουνίου προήδρευσε συνεδρίας τοῦ 'Επισκο-
πικοῦ Δικαστηρίου.

— Τῆ 22α 'Ιουνίου παρέστη ὡς έκπρόσωπος τοῦ Μακα-
ριωτάτου εἰς τās πτυχιακάς εξετάσεις τῶν άποφοίτων τῆς
Σχολῆς τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς τοῦ 'Εθνικοῦ 'Ωδείου.

— Τῆ 23η 'Ιουνίου παρέστη ὡς έκπρόσωπος τοῦ Μακα-
ριωτάτου εἰς τὴν έορτὴν τῆς λήξεως τῶν μαθημάτων τοῦ
Δημοτικοῦ Σχολείου τοῦ 'Εκκλησιαστικοῦ 'Ορφανοτροφείου
Βουλαγαμένης.

— Τῆ 24η 'Ιουνίου παρέστη ὡς έκπρόσωπος τοῦ Μακα-
ριωτάτου εἰς τὴν τελετὴν τῆς άπονομῆς τῶν πτυχίων εἰς τās
τελειοφοίτους τοῦ 'Αμερικανικοῦ Κολλεγίου 'Αθηνῶν.

— Τῆ αὐτῇ ὑπέδέχθη ὡς έκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου
εἰς τὸ ἀεροδρόμιον 'Ελληνικοῦ δύο 'Επισκόπους τῆς Κοπιτι-

κῆς Αἰθιοπικῆς 'Εκκλησίας μεταβαίνοντας εἰς 'Αγιον *Ορος.

— Τῆ 27η 'Ιουνίου προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Μητροπο-
λιτικοῦ Συμβουλίου.

— Τῆ 29 'Ιουνίου μετέσχε τῆς έν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ
δοξολογίας ἐπὶ τῆ έορτῇ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως.

*

Ὁ Θεοφιλέστατος 'Επίσκοπος 'Αχαΐας κ. Παντε-
λεήμων τῆ 25η Μαΐου έξεπροσώπησε τόν Μακ. 'Αρχιεπί-
σκοπον εἰς Δεξίωσιν γενομένην παρὰ τοῦ 'Υπουργοῦ κ. Γερο-
κωστοπούλου εἰς τὸν 'Ομίλον 'Αντισφαιρίσεως πρὸς τιμὴν
ἐξ 'Αμερικῆς ὁμίλων ὁμογενῶν.

— Τῆ 30η Μαΐου μετέβη πρὸς προσκύνῃσιν ἐπὶ δεκαήμερον
εἰς τοὺς 'Αγίους καί θεοβαδίστους τόπους έν 'Ιερουσαλήμ.

Κατὰ μήνα 'Ιούνιον έλειτούργησε καί ὠμίλησεν εἰς δια-
φόρους 'Ιερούς Ναοὺς τῆς 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν.

— Τῆ 14η 'Ιουνίου ὠμίλησεν εἰς συγκέντρωσιν ἱερέων,
κυριῶν, κυριῶν καί δεσποινίδων τοῦ 15ου τομέως έν τῷ
'Ιερῷ Ναῷ 'Αγ. 'Αλεξάνδρου Π. Φαλήρου σχετικῶς πρὸς
ὀρισθεῖσαν ἀντιχιλιαστικὴν εξόρμησιν εἰς τὸν έν λόγῳ τομέα
τῆ 19η 'Ιουνίου.

— Τῆ 18η τοῦ ἰδίου μηνὸς ὑπέδέχθη εἰς τὸ 'Αεροδρόμιον
'Ελληνικοῦ τὸν Σεβ. 'Αρχιεπίσκοπον Βορείου καί Νοτίου
'Αμερικῆς κ. 'Ιάκωβον, συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ Θεοφι-
λεστάτου 'Επισκόπου Κωνσταντίας κ. Γερμανοῦ.

— Τῆ 19η 'Ιουνίου ὠμίλησεν εἰς συγκέντρωσιν 'Ιερέων,
κυριῶν, κυριῶν καί δεσποινίδων τοῦ 2ου Τομέως εἰς τὸν 'Ιερόν
Ναόν 'Αγίας Μαρίνης Θησείου σχετικῶς πρὸς ὀρισθεῖσαν ἀντι-
χιλιαστικὴν 'Εξόρμησιν τοῦ έν λόγῳ Τομέως τῆ 16/7/63.

— Τῆ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ ὑπέδέχθη ἐκ μέρους τοῦ Μακ. 'Αρχιεπι-
σκόπου τὸν Σεβ. 'Αρχιεπίσκοπον Ροστώβ κ. Νικόδημον καί τὰ
μέλη τῆς Ρωσικῆς ἀντιπροσωπείας, ἐλθόντας διά τὸν έορ-
τασμόν τῆς Χιλιετηρίδος τοῦ 'Αγ. *Ορους.

— Τῆ 21η 'Ιουνίου ἀνεχώρησεν εἰς 'Αγιον *Ορος προκει-
μένου νὰ ὀμιλήσῃ εἰς τὴν 'Ιεράν Μονὴν Μεγίστης Λαύρας,
ὡς ἀδελφὸς αὐτῆς, περὶ τοῦ 'Αγ. 'Αθανασίου, τοῦ έν 'Αθῶ
ἀρχηγέτου τοῦ 'Αθώιτου μοναχισμοῦ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ 'Αγία καί 'Ιερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου
πρὸ τῆς εἰς τὴν 'Ελλάδα ἀναχωρήσεως τῆς Α.Θ. Παναγιώ-
τητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἡσυχολήθη ὑπὸ τὴν
προεδρίαν αὐτοῦ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, περὶ τὰ ζητήματα τῶν
έορτῶν τῆς χιλιετηρίδος τοῦ 'Αγίου *Ορους, τοῦ χρυσοῦ
'Ιωβηλαίου τῆς 'Αρχιερατείας τοῦ Μακ. Πατριάρχου Μόσχας
κ. 'Αλεξίου, τοῦ παρὰ τῇ ἀδελφότητι Ταιζὲ τῆς Γαλλίας
ἀνεγερθησομένου Κέντρου 'Ορθοδόξου Μοναχισμοῦ, τῶν
θησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν έν Γερμανίᾳ 'Ορθοδόξων 'Ελ-
λήνων ἐργατῶν καί τῆς ὑποδείξεως 'Αντιπροσώπων διά τὸ έν
Κόβεντρν Διεθνὲς Συνέδριον Νεολαίας.

— Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. 'Αθηναγόρας
ἤλθε τὴν 19ην 'Ιουνίου εἰς 'Ελλάδα, διὰ νὰ μετᾶσῃ τοῦ έορ-
τασμοῦ τῆς Χιλιετηρίδος τοῦ 'Αγ. *Ορους, περὶ τοῦ ὀποιοῦ
θα γραφοῦν λεπτομέρεια εἰς προσεχῆς ἐκδοθησόμενον πανη-
γυρικόν τεῦχος τῆς «'Εκκλησίας». Τὸν Προκαθημένον τῆς
'Εκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀφιχθέντα σιδηροδρο-
μικῶς εἰς 'Αλεξανδρούπολιν ὑπέδέχθη ὁ Μακ. 'Αρχιεπί-
σκοπος 'Αθηνῶν κ. Χρυσόστομος ἐπὶ κεφαλῆς πολυμελοῦς
έκκλησιαστικῆς ἀντιπροσωπείας. 'Εξ 'Αλεξανδρουπόλεως
ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καί οἱ συνοδευ-
οντες αὐτὸν 'Ιεράρχαι ἔφθασαν τὴν 8ην ἔσπερινὴν εἰς τὸ 'Α-
γιον *Ορος, ἐπιβαίνοντες τοῦ πολεμικοῦ πλοίου «Πυρπολη-
τῆς».

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Καθ' ἃ μετέδωκαν πᾶσαι αἱ ἐφημερίδες, τὸ ρωμαιοκαθ-
ολικὸν Κογκλάβιον τῶν καρδιναλίων ἐξέλεξεν ὡς διάδοχον τοῦ
άποθανόντος πάπα 'Ιωάννου ΚΓ' τὸν ἀρχιεπίσκοπον τοῦ
Μιλάνου, καρδινάλιον Μοντίνι. Ὁ νέος πάπας έλαβε τὸ ὄνομα
Παῦλος Στ'. Ὁ νέος πάπας ἦτο μέχρι τοῦδε γνωστός ὡς «ὁ
ἀρχιεπίσκοπος τῶν ἐργατῶν». 'Επίσης θεωρεῖται ὡς ἀνθρω-
πος «φιλελεύθερος», ὅστις παρακολουθεῖ τὰ νέα κοινωνικά
ρεύματα καί θέλει τὴν προσαρμογὴν τῆς 'Εκκλησίας εἰς αὐτά.
'Ο πάπας Παῦλος Στ' ἐγεννήθη εἰς Μπρέσκια τῆς Βορείου

Ἰταλίας τὴν 23ην Σεπτεμβρίου τοῦ 1897 καὶ προέρχεται ἐξ οἰκογενείας εὐπόρων. Ὁ πατὴρ του ὑπῆρξε μέλος τοῦ ἰταλικοῦ κοινοβουλίου καὶ ἐκδότης ἡμερησίου. Ὁ νέος προκαθήμενος τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἄριστος γνώστης τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων, τῆς διπλωματίας, τῆς φιλοσοφίας, τοῦ κανονικοῦ δικαίου, ὡς καὶ τῆς νομικῆς ἐπιστήμης. Δι' ὀλίγον διάστημα οὗτος διετέλεσε ἀκόλουθος τοῦ παπικοῦ νουτισίου εἰς Βαρσοβίαν. Εἰσήλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς γραμματείας τοῦ Βατικανοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1925 καὶ ἐργάσθη σκληρῶς διὰ τὴν φθάσιν τὸ 1952 εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὑπογραμματέως (ὑφυπουργοῦ ἐξωτερικῶν) καὶ καταστῆ ὁ στενότερος σύμβουλος τοῦ πάπα Πίου ΙΒ'. Τὸ 1954 ἐγένετο ἀρχιεπίσκοπος Μιλάνου, τὸ δὲ 1958 ἀνομάσθη ὑπὸ τοῦ πάπα Ἰωάννου καρδινάλιος.

Ὁ πάπας Παῦλος Στ' ὁμιλεῖ ἀπταιστώως τὴν γαλλικὴν καὶ ἀρκετὰ καλῶς τὴν ἀγγλικήν. Ἔχει ὡσαύτως ἀρκετὰς γνώσεις τῆς ἰσπανικῆς, γερμανικῆς, ἀκόμη δὲ καὶ τῆς πολωνικῆς γλώσσης. Εἶναι πιθανόν, ὅτι θὰ ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τῶν προκατόχων του, οἱ ὅποιοι, παραλλήλως πρὸς τὴν ἀσκῆσιν τῶν λοιπῶν καθηκόντων των, ἠσχολοῦντο καὶ περὶ τὴν ἐκμάθησιν ξένων γλωσσῶν, τοῦθ' ὅπερ εἶναι ὑποβοηθητικὸν διὰ τὰς ἀκρόασεῖς τοῦ προκαθημένου τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν. Ἡ στέφισ τοῦ νέου πάπα ἐγένετο μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας τὴν 30ὴν Ἰουνίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΩΝ

Καθ' ἃ πληροφορεῖ ἡμᾶς τὸ Διεθνὲς Δελτίον Πληροφοριῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοκαθολικῶν, ὁ παλαιοκαθολικὸς Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Οὐτρέχτης καὶ Πρόεδρος τῆς Διεθνούς Παλαιοκαθολικῆς Ἐπισκοπικῆς Συνόδου Dr. Andreas Rinkel, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐν Deventer ἐπισκόπου Petrus Josephus Jans θὰ μεταβῆ τὴν 16ην Ἰουλίου εἰς Μόσχαν πρὸς πολυήμερον ἐπίσκεψιν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη θὰ γίνῃ κατόπιν προσκλήσεως τῆς Ἁγίας Συνόδου τῆς Ὁρθόδοξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ χρυσοῦ ἰωβηλαίου τῆς ἀρχιερατείας τοῦ Μακ. Πατριάρχου Μόσχας κ. Ἀλεξίου. Εἰς τὴν προσεχῆ συνάντησιν τοῦ Παλαιοκαθολικοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ Ρώσου Πατριάρχου ἀποδίδεται ὅλως ἰδιαιτέρα σημασία, διότι διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Οὐτρέχτης μεταβαίνει εἰς τὴν Μόσχαν. Θεωρεῖται δὲ ὡς πιθανόν, ὅτι αἱ μεταξὺ ὀρθόδοξων καὶ παλαιοκαθολικῶν ἐν Μόσχᾳ συζητήσεις θὰ στραφῶν καὶ περὶ τὸ ζήτημα τῆς πλήρους ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Παρόμοιον σκοπὸν εἶχον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος αἱ συναντήσεις καὶ συζητήσεις μεταξὺ τῆς Α.Θ.Π., τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρου καὶ τοῦ Παλαιοκαθολικοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Οὐτρέχτης; Dr. Rinkel.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Μετὰ 40 ἔτη ἐργασίας, ἡ ἐπιτροπή, ἣτις εἶχον ἀναλάβει τὴν ἀναθεώρησιν τῆς ὑπὸ τοῦ Λουθήρου γενομένης γερμανικῆς μεταφράσεως τῆς Βίβλου, ἐπεράτωσε τὸ ἔργον τῆς. Ἡ μετάφρασις τοῦ Λουθήρου ἀποτελεῖ κλασσικὸν ἔργον τῆς γερμανικῆς φιλολογίας, ἀλλ' ἡ γλώσσά της εἶναι ἡδὴ ἀπηρηχαιωμένη καὶ διὰ τοῦτο δυσνόητος. Ἡ ἐκτύπωσις τοῦ ἀναθεωρηθέντος κειμένου θὰ ἀρχίσῃ τῷ 1964, ἀφοῦ προηγουμένως τοῦτο ἀποσταλῆ πρὸς ἐγκρίσιν εἰς τὰς ἐπί μέρους Ἐκκλησίας καὶ τὰς θεολογικὰς σχολὰς.

— Ἡ «Μεταρρυθμισμένη Ἐκκλησία» τῆς περιοχῆς τῆς Γενεύης ἐτάχθη προσφάτως ὑπὲρ τοῦ ἐλέγχου τῶν γεννήσεων, ὡς ἀναγκαίου μέσου διατηρήσεως τῆς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ ἰσορροπίας, ἣτις ἀπειλεῖται ὑπὸ «ὕλικῶν, ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν δυσχερειῶν». Παρὰ ταῦτα ἡ σχετικὴ ἀνακοίνωσις τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἔκκλησίας τονίζει, ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἴσχυουν κανόνες, ἀλλ' ὑπάρχουν ἀτομικαὶ περιπτώσεις, διὰ τὰς ὁποίας εἶναι ἀναγκαία ἡ συμβουλὴ τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ πνευματικοῦ πατρός.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Εἰς τοὺς διεθνῆς ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους προεκάλεσεν ἐκπληξιν τὸ γεγονός, ὅτι καὶ προτεσταντικαὶ ἀκόμη κοινότητες ἤρχισαν νὰ ἐγκαταλείπουν τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν. Οὕτω καθὼς ὁμολογεῖ τὸ ἐν Γενεύῃ ἐκδιδόμενον Δελτίον πληροφοριῶν τοῦ Συμβουλίου τούτου, ἡ «Ἐνωσις τῶν ὀλλανδικῶν κοινοτήτων τῶν Βαπτιστῶν» ἀπεφάσισε νὰ παύσῃ νὰ εἶναι μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ θὰ ἀποστέλλῃ μελλοντικῶς εἰς αὐτὸ μόνον παρατηρητὰς. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐλήφθη, διότι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος Ἐνωσις διεπίστωσεν, ὅτι ἐν τῷ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ Ἐκκλησιῶν ἐπικρατοῦν «ἀρνητικαὶ τάσεις», οἷαι εἶναι «λαϊκοεκκλησιαστικὸς ἱμπεριαλισμὸς, προσέγγισις πρὸς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν, ὁ κίνδυνος τῆς μαρξιστικῆς ἐπιδράσεως, οἰκουμενικὴ ἀνυπομονησία καὶ μία σχετικιστικὴ Θεολογία».

— Περίπου 350 Ὁρθόδοξοι, Ἀγγλικανοὶ καὶ Προτεστανταὶ διαμαρτυρούμενοι ἐκ 42 χωρῶν τῆς Ἀφρικῆς συνήλθον προσφάτως εἰς Μακερέζε τῆς Οὐγκάντας πρὸς ἐξέτασιν τοῦ θέματος: «Ἡ ἐν Χριστῷ ἐλευθερία καὶ ἡ ἐνότης. Πρὸς ἀνακαίνισιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν νέαν Ἀφρικὴν». Μεταξὺ τῶν 70 παρατηρητῶν καὶ προσκεκλημένων εὐρίσκοντο καὶ τρεῖς ἐκπρόσωποι τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

ΡΙΖΑΡΕΙΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Πρόσκλησις υἱῶν Ἐφημερίων ὡς ὑποτρόφων τῆς Ριζαρείου Σχολῆς.

Ἡ Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ ἀνακοινεῖ ὅτι κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1963-64 θέλει προσλάβει 15 ἐσωτερικοὺς ὑποτρόφους μαθητὰς ἀποκλειστικῶς τέκνα Ἐφημερίων τῆς ὑπαίθρου.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δέον ὅπως ἔχουν ἐνδεικτικὸν Β' ἐξουαξίου Γυμνασίου μὲ βαθμὸν 14 καὶ ἄνω, ἡλικίαν οὐχὶ ἀνωτέραν τῶν 17 ἐτῶν κλητῆ. νόμιμα προσόντα.

Πληροφορία παρέχονται καθ' ἐκάστην εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς Βασ. Σοφίας 24, Ἀθῆναι Τηλ. 712-194.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Μοναχισμὸς καὶ σύγχρονος κόσμος. Πνευματικὸν Συμπόσιον ἐπὶ τῇ χιλιετηρίδι τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἐκδοσις Ἀδελφότητος Θεολόγων ἡ «Ζωή», Ἀθῆναι 1963, σελ. 255.

Ἀρχιμ. Παύλου Κ. Πολυμεροπούλου, Ποῖοι εἶναι οἱ Χιλιασταί, Ἀθῆναι 1963 σελ. 95.

Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου, Εὐγνώμων μνεῖα καὶ προσφορά. (Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ Πνευματικοῦ Συμποσίου ἐπὶ τῇ χιλιετηρίδι τοῦ Ἁγίου Ὁρους «Μοναχισμὸς καὶ σύγχρονος κόσμος»). Ἀθῆναι 1963, σελ. 16.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ ἀντίστασις τοῦ ἑλληνικοῦ κλήρου κατὰ τὸν β' παγκόσμιον πόλεμον καὶ τὴν κατοχὴν. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς Ὁρθοδοξικῆς καὶ Ἡθικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας. Ἀθῆναι 1963, σελ. 23.

Collection de l' Institut français d' Athènes, Bulletin analytique de bibliographie hellénique 1960. Sciences humaines. Athènes 1962, σελ. 651.

A. E. Vassilopoulos, L' organisation et l' administration du S. Mont Athos, Revue de Droit Canonique, tome XIII, Mars 1963.

Ἐνθόμιον Ἁγίου Ὁρους. Τουριστικὸς ὁδηγὸς ὑπὸ ἀγιορείτου μοναχοῦ Ἀθανασίου Παναγιώτου, 1963.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

'Ιερά Μητρόπολις Κασσανδρείας

"Εχοντες υπ' ὄψιν τὰς σχετικές διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200)40 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» καὶ προτιθέμενοι νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν 'Ιερῶν Ναῶν 1) 'Αγίου 'Αρχαγγέλου ἐνορίας Ταξιάρχου, 2) 'Αγίου 'Αντωνίου ἐνορίας Αγίου 'Αντωνίου, 3) Τιμίου Προδρόμου ἐνορίας Διονυσίου, 4) 'Αγίου Γεωργίου ἐνορίας Κρυσπηγῆς, 5) Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐνορίας Σωζουπόλεως, 6) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐνορίας Κασσανδρινοῦ, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν 'Ιερῶν Κανόνων καὶ Νόμων τῆς Πολιτείας ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ δελτίον «'Εκκλησία», ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἀπάσας τὰς διακελενομένας πιστοποιήσεις.

'Εν Πολυγύρῳ τῇ 18ῃ 'Ιουνίου 1963

† 'Ο Κασσανδρείας ΣΥΝΕΣΙΟΣ

'Ιερά Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ 'Ακαρνανίας

"Εχοντες υπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200) 1940 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων Νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς δευτέρας κενῆς 'Εφημεριακῆς θέσεως τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ «'Αγιος 'Ιωάννης ὁ Θεολόγος» Φυτειῶν Ἐπιρομέρου καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν 'Ιερῶν Κανόνων καὶ Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «'Εκκλησία» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

'Εν Μεσολογγίῳ τῇ 19ῃ 'Ιουνίου 1963

'Ο Τοποτηρητῆς

† 'Ο 'Αρτης 'Ιγνάτιος

'Ιερά Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας

"Εχοντες υπ' ὄψιν τὰ ἀρθρ. 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» καὶ τὰς τούτῳ σχετικές διατάξεις, προσκαλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ χειροτονηθῶσιν εἰς τὴν κενὴν θέσιν 'Εφημερίου τῆς 'Ενορίας τοῦ Χωρίου Μεσορραχίου ἵνα, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ἐν τῷ Δελτίῳ τῆς 'Ιεράς Συνόδου «'Εκκλησία», ὑποβάλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 48 τοῦ εἰρημένου Νόμου καὶ τῶν νεωτέρων σχετικῶν διατάξεων ἀπαιτούμενων πιστοποιητικῶν προκειμένου νὰ ἀνακηρύξωμεν ὑποψήφιον διὰ τὴν ἐνορίαν ταύτην.

'Εν Τριπόλει τῇ 25ῃ 'Ιουνίου 1968

† 'Ο Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανός

'Ιερά Μητρόπολις Μαρωνείας

"Εχοντες υπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς 'Εφημεριακῆς θέσεως τοῦ 'Ιεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Κομοτινῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «'Εκκλησία», ὑποβάλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν δικαιολογητικῶν αὐτῶν ἐγγράφων, ὧν πρῶτιστον Πτυχίον Θεολογίας.

'Εν Κομοτινῇ τῇ 21ῃ 'Ιουνίου 1963

† 'Ο Μαρωνείας Τιμόθεος

"Εχοντες υπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ 'Αν. Ν. 2200)40 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς 'Εφημεριακῆς θέσεως τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ 'Αγ. Δημητρίου Νέας Σάντας, 'Επαρχίας

Σαππῶν, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικά προσόντα, ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «'Εκκλησία», σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν δικαιολογητικῶν αὐτῶν ἐγγράφων, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων.

'Εν Κομοτινῇ τῇ 21ῃ 'Ιουνίου 1963

† 'Ο Μαρωνείας Τιμόθεος

'Ιερά Μητρόπολις 'Αττικῆς καὶ Μεγαρίδος

"Εχοντες υπ' ὄψιν τὰς σχετικές διατάξεις τοῦ «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» Νόμου 2200)40, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ τε κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσιν κενὴν θέσιν Διακόνου τοῦ ἐν Παιονίᾳ 'Ιεροῦ Ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, πρὸς ἀνακήρυξιν τῶν ὡς ὑποψηφίων.

'Εν Κηφισίᾳ τῇ 1ῃ 'Ιουλίου 1963

'Ο Τοποτηρητῆς

† 'Αρχιμ. Χρυσ. Πολιτόπουλος

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Εκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† 'Ο 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† 'Ο Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΓΕΩΡΓΙΟΣ

† 'Ο Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΛΟΓΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ναῶν 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν:

Δρχ. 50, 75, 100 ἐτησίως.

Λοιπῶν Ναῶν 'Επικρατείας: Δρχ. 30 ἐτησίως.

'Εξωτερικοῦ: δολλάρια 3.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδοσίου Σπεράντσα, Μόνον ἡ χριστιανικὴ πίστις.
'Αρχιμ. Εὐθυμίου 'Ελευθεριάδου, 'Η ἑορτὴ τῶν πρωτοκορυφαίων ἀγ. ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου καὶ ἡ ὀρθὴ θέσις αὐτῶν ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ.

Θεοφ. 'Επισκόπου Θανμακοῦ κ. Χρυσοστόμου, Ναὶκὰ τῆς 'Ιεράς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν (Τέλος).

'Ηλία Βουλγαράκη, 'Ιεραποστολή; (Τέλος)

Γ' Πανελλήνιον Θεολογικὸν Συνέδριον. 1-3 'Ιουνίου 1963. Πορίσματα.

'Ο Σάμου καὶ 'Ικαρίας Εἰρηναῖος (†).

Παρατηρήσεων Στήλη.

'Εκκλησιαστικά Χρονικά.

Βιβλιογραφία.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

'Αθῆναι, 'Ιασίου 1. — Τηλεφ. 710.734